

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 07363

MON BLUMEN

Leah Kapilowitz Hofman

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

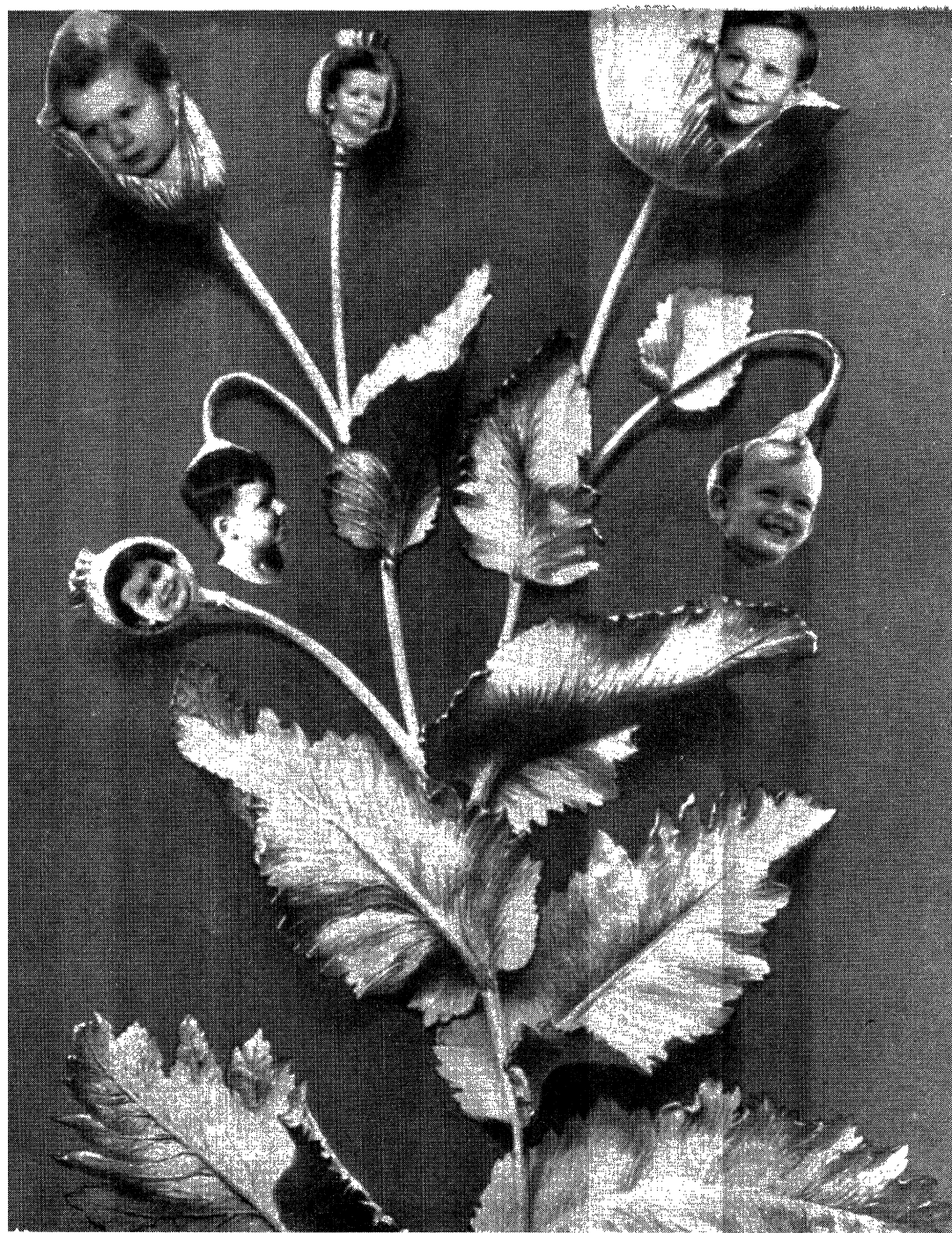
Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פון
לאה קאפילאָוויטש האַפּמאַן

ארויסגעגעבן פון
דעטרויטער אַרדן שולן לייען קרייזן
1941

מאַן בלומען

קינדער אין פּערזן

POPPY FLOWERS

CHILDREN IN VERSE

By Leah Kopelovitch Hoffman

Copyright 1941

By LEAH K. HOFFMAN

Los Angeles, California

Photo Montage by William Kessner

Published by

Orden School Reading Circles of Detroit

איך ווידמע דאָס בוך

צו מיין פלימעניק הענרי גרין
וואָס כאַטש ער איז נאָך קליין און דין,
איז גרויס זיין קליינינקער פאַרשטאַנד,
אַ חכם אין זיין אייגן לאַנד.

אַ לאַנד פון קינדער שטיפעריי
וואו קיין זאך גייט אים ניט פאַרביי,
ווייל אים איז וויכטיק יעדע זאך
און לערנען לערנט ער אַ סאך.

און שיין איז ער ווי אַליץ וואָס בליט
און זיס און זאַפטיק זיין געמיט
און שאַרף געשליפן איז זיין צונג
וואָס מאַכט די אַלטע ווערטער יונג.

און הערן וואָס דאָס אינגל זאָגט
איז פונקט ווי קוקן ווי עס טאָגט
און ס'קלינגען גלעקלאַך אין זיין קול
און גוט איז ער — ניט אַלע מאַל.

ער טשעפעט אַליץ וואָס ער געפינט
און ס'איז אין גרויס געפאַר די מינט.
און פאַרבט מען ערגעץ וואו אַ הויז,
געפינט עס מיין פלימעניק אויס.

און אויסגעשמירט אין פאַרב איז ער
אז אים איז צו דערקענען — שווער.
און ס'קאַסט אים זייער פיל געוויין
ביז וואָן זיין מאַמע מאַכט אים ריין.

און ער זעט אויס ווי א „מיליאָן“
און גרייט איז ער בלויז גוטס צו טאָן.
א מלאך אין א ריינעם „סוט“
איז ער נאָך „בעסערער“ ווי גוט.

די זיסקויט פון דער גאַנצער וועלט,
וואָס האָט זיך אין דעם קינד פאַרשמעלט,
איז מיין פלימעניק הענרי גרין.
ווי גליקלאַך און ווי שטאַלץ איך בין.

ווען קלונע קינדער פילן אז טראכטן

א מ א מ ע

מיין מאמע ט'מיד ניט ליב געהאט
און האט זיך אפגעקערט פון מיר,
איז מיר געווארן זייער שלעכט
צו פילן אז איך בין אן איר.

זי האט געזאגט איך מעג זיין שלעכט,
ווייל איך בין שוין ניט אירער מער.
און איך האב זיך געטראכט צי קען
איר אינגל זיין אן אנדערער?

און וואס-זשע וועט זי טאן אן מיר?
איך מיין דאס קען גאר ניט געשען,
ווייל איידער זי האט מיך געהאט
איז זי מיין מאמע שוין געווען.

איך האב געזען די זאכעלעך
וואס זי האט אנגעגרייט פאר מיר,
ווען איך האב אנגעהויבן זיין,
און זי האט מיך דערפילט אין איר.

און זי'ט מיך זייער ליב געהאט,
נאך איידער זי האט מיך געזען
און אפשר דאן ווען איך בין נאך
אפילו גאר נישט ניט געווען.

און איצט ווען איך בין שוין א סאך
און וואקס און ווער א גרעסערער,
ווי קען זי זיין אצינד אן מיר?
דאס וואלט געוועזן זייער שווער.

און איך אן מאמען קען ניט זיין,
קיין איין און איינציקע מינוט
און כ'וויל זי זאל מיר האבן ליב
און איך וועל ווערן זייער גוט.

איך האב מיין מאמען דאס געזאגט
אין מיטן פון א גרויס געוויין,
און זי האט מיר א קוש געטאן

— — — — —
ווי גוט א מאמע קען פארשטיין . . .

די אייביקע ליבע

האָב איינמאַל זיך באַרעכענט
ווי שלעכט עס וואָלט געווען,
ווען מאַמע ליבט מיך מער ניט,
וואָס וואָלט מיט מיר געשען?

בין איך אָף שנעל געלאָפֿן
און האָב זיך שיר צעקלאָפֿט,
איך האָב מיין מאַמען האַסטיק
און פעסט אַרומגעכאַפֿט.

און האָב איר שטאַרק געבעטן
און אָפּגעמאַכט זי זאָל
מיך האַבן ליב אָף אימער
און שטענדיק, אַלע מאָל.

און כאַטש עס האָט די מאַמע
שוין אָפּגעמאַכט מיט מיר,
האָב איך זיך נאָך געוואונדערט
און האָב געפרעגט באַ איר:

אויב איך וועל זיין אַ שלעכטע,
צי וועט זי קענען פֿאַרט,
ניט זיין אָף מיר אין כּעס
און סיי ווי האַלטן וואָרט?

האַט מאַמע מיך פֿאַרזיכערט
און צוגעזאָגט האָט זי,
אַז אַלע מאָל ט'זי מוזן
מיך האַבן ליב סיי ווי.

און אויב כ'וועל זיין אַ שלעכטע,
וועט וויי טאָן איר אַליין ;
זי'ט ליידן און זי'ט וואַרטן
ביז מיר וועט איבערגיין.

אַזעלכע איז מיין מאַמע.
איך וואָלט פאַר אַ מיליאָן
ניט קענען זיין אַ שלעכטע,
מיין מאַמען וויי צו טאָן.

מיין שיינע מאמע

מיין מאמע איז די שענסטע
וואס כ'האב ווען עס איז געזען,
די אנדער שיינע מאמע
איז איר שוועסטער, מאנטע ען.

מיין חבר זאגט, זיין מאמע
איז די פרוי מיט גרויע האר ;
די יונגע און די שיינע
איז כז אים א שוועסטער נאך.

און איבערבייטן קען מען ניט,
מען דארף ניט, זאגט ער מיר ;
ער וויל גאר ניט קיין שענערע
און אינגערע פון איר.

ווי מאדנע ווי עס קענען זיין
די מאמעס אלערליי,
און ווי זיי האבן ליב די קינדער
און די קינדער זיי.

נאך איך קיין אנדער מאמען
וואלט ניט ליב געהאט, מיר דוכט,
כאטש כ'האב איר ניט געקליבן,
ס'האט מיין פא איר אויסגעזוכט.

די שיינע שכנה

מיר האבן א גוטע
א פריינטלאכע שכנה,
א הויכע, א דינע
און זייער א שיינע.

זי שמייכעלט און רעדט
ווי א מואווי אקטריצע,
עס רופט איר מיין מאמע:
„די האליוואוד פריצה.“

זי האט מיך געדונגען
איך זאל אין איר גארטן,
אויפקלייבן די שטיקלאך
וואס איך ווארף אן דארטן.

זי האט מיר געצאלט,
יעדן מאנאט א ניקל;
אז איך ווארף ניט אן
איז ניטא קיין איין שטיקעל.

און ס'גלוסט זיך ניט ווארפן
אליין אויפצוקלייבן,
און ס'ווילט זיך אן ניקל
א מאנאט ניט בלייבן.

פונדעסטוועגן האב איך
געוואלט רעזיגנירן,
נאר דאס איז ניט מעגלאך
געווען אויסצופירן.

ווייל זי'ט מיך געהעכערט
און צאלט מיר צוויי ניקלאך
און אן מיר זאגט זי,
וועט זי ווערן אומגליקלאך.

אין א דעפארטמענט סטאָר

בין נעכטן מיט מאמען
געגאנגען אין סטאָר
און לאנג איז געוועזן
דער טאָג, ווי א יאָר.

עס האָט דאָרט מיין מאמע
געקליבן א סאָך,
גערעדט און גערעדט
און באַטראַכט יעדע זאָך.

די טיילס ליידים האָבן
געבראכט גאנצע פעק.
זי האָט ניט געקויפט
און זי איז ניט צוועק.

דאָס נעמט זייער לאנג
און איך זיין און איך זיין,
עס האָט מיך געשלעפערט
פאַר לאַנגווייל און היין.

איך בין איינגעשלאָפן
און זייער געשמאָק;
מיר האָט זיך גע'חלומ'ט
איך ליג אין א פּאַק.

און אימיצער צינט אָן
דעם פּאַק און עס ברענט
און איך בין געבונדען
די פּיס און די הענט

איך האב זיך צעשריען
אזוי ווי איך קען,
מען האט דארט געמיינט
ס'איז אן אומגליק געשען.

איז מאמע געקומען
צולויפן מיט שרעק,
איך האב זיך געפרייט
וואס מיר גייען אזועק,

נאר זי האט געזוכט
און געקויפט אן אנטיק,
און איצט וועט מען דארפן
גיין טראגן צוריק.

געפאנגענע

מיר האבן צימערן א סאך,
פארפוזט און זייער שיין;
ס'איז דארטן ניט פאר קינדער
און מיר טארן דארט ניט גיין.

מיר מוזן זיין א גאנצן טאג,
מיין ברודערל און איך,
צוזאמען מיט דער מאמען
אין דער ענגער קליינער קיך.

עס שטייען אין די צימערן
די לאמפן און די „סעמס“
און טאמער גיט מען דארט א לויף,
דערלאנגט מען זיי א זעץ.

און ס'גלוסט זיך זייער לויפן
ווען ס'איז דא אזוי פיל פלאץ.
כ'האב ליב די גלאטקייט גלעטן
ביו סע גיט זיך דארט א קראץ.

און אויף דער גרויסער פיאנע
ווילט זיך מאכן א קאנצערט,
ווען מאמע לאזט מיר שפילן,
נאך זי שרייט אז זי דערהערט.

מיין ברודער צינדט אן לאמפן,
ער האט ליב זען ווי עס ברענט,
און אלע שיינע זאכן מוז ער
טשעפען מיט די הענט.

מע היט אונז און מע לאזט אונז ניט
ארויסגיין פון דער קיך,
מיר לעבן ווי געפאנגענע,
מיין ברודערל און איך.

א פארטרעט פון א ברודער

מיין קלענערער ברודער
האט ליב צו זיין קליין;
ער פיעסטעט זיך אימער
און עסט ניט אליין.

עס ארט ניט מיין מאמען
זי זאגט: „זאל ער זיין
א פיצעלע קינד
ביון קאלעדזש אריין.

„און דאן אויב ער'ט זיין נאך
אזא „פיינער עסער“
וועט קארמענען אים דארט
אין קלאס דער פראפעסער.“

מיין ברודערל זאגט,
ער'ט אין קאלעדזש ניט גיין
מען דארף זיך דארט וואשן
און האלטן זיך ריין.

אפילו אין שול גיין
איז ער אויך ניט גערן;
ער'ט מורא חללה
ער'ט קלוגער נאך ווערן.

ער לערנט זיך וויינען,
ער וויינט זייער אפט;
די צייט ווען ער וויינט ניט
איז נאך ווען ער שלאפט.

מיין ברודערל מיקי

מיין ברודערל מיקי, וואָס קען נאָך ניט ריידן,
איז קלוג און געראַטן און שיין,
נאָר שלעכט איז מיט אים וואָס ער קען גאַרנישט זאָגן
און וויל אַז מען זאָל אים פאַרשטיין.

ער אומ'ט און ער א'קעט און ווייזט מיטן הענטל,
עס דוכט זיך מע ווייס וואָס ער מיינט ;
מע טרעפט ניט, מע גיט אים נאָר דאָס וואָס ער וויל ניט,
ער איז ניט צופרידן און וויינט.

ער'ט זייער ליב הערן און זען אַלע זאַכן
און אַנרירן אַלין מיט די הענט ;
ס'איז גוט וואָס ער קען נאָך ניט גרייכן דעם אייוון,
ער וואַלט זיך די הענטלאַך פאַרבּרענט.

ער'ט זייער ליב עפענען אַלע שופּלאַדן,
ארויסוואַרפּן וואָס ער געפינט.
ער שטעלט צו אַ שטול און ער דרייט אָפּ די קראַנען,
ס'געפעלט אים דאָס וואַסער וואָס רינט.

און פונקט ווי די קראַנען, ט'ער ליב עראַפּלאַנען,
ער הערט זיי און שלעפט אונז צו זען ;
עס פרייט אים אַזוי און ער וויל עפעס זאָגן,
ווי גוט עס וואַלט זיין ווען ער קען.

מיין מאַמע זאָגט, מיקי האָט צייט זיך צו לערנען,
ער'ט קענען, ווייל ער איז נאָך קליין.
מיר דוכט אַז צו ריידן דאַרף קיינער ניט לערנען,
עס רעדט זיך באַ מענטשן אַליין.

גרויסקייט

כ'בין שוין באַלד אַ גרויסער אינגל,
און איך מעג אין מואווים גיין;
און זיך וואַשן און זיך אַנטאָן
לאַזט די מאַמע מיר אַליין.

נאָר מיין גרויסער ברודער יאַסל
איז אַ גרעסערער פּון מיר,
ס'איז דערפאַר ווייל ער איז זיבן,
איך בין נאָך דערוויילע פּיר.

ס'נעמט אַזוי פּיל צייט צו וואַקסן,
בײַז מען וואַקסט אַ גרויסער אױם.
נאָר ס'ע לױענט זיך מסתמא,
ס'איז אַ גליק צו ווערן גרויס.

כ'וואונדער זיך, וואָס טוט מען נאָכדעם.
מיט דער גרויסקייט, מיט'ן גליק —
אַז מען קען שוין מער ניט וואַקסן,
וואַקסט מען אפשר אָפּ צוריק? ...

א שלעכטער אינגל

פון זינט איך בין א שלעכטער,
מסתמא ניט פון היינט,
בראקיר איך מיטן עסן
און שלאפן האב איך פיינט.

און כאטש איך מאך געוואלדן
און וויפיל איך בראקיר,
דאך עס איך אויף דאס עסן
וואס מאמע שטעלט פאר מיר.

און ווען מען לייגט מיך שלאפן
איז כאטש איך פראטעסטיר
פארמאכט זיך מיר די אויגן
און שוין — ס'איז אויס מיט מיר.

און אימער פירט אויס מאמע ;
איך מאך זיך בלויז צו נאר.
אז איך קען גארנישט העלפן,
איז וויין איך כאטש דערפאר.

נאר מאמע האט קיין צייט ניט
און הערט ניט ווי איך וויין.
און ס'גלוקסט זיך גאר ניט וויינען,
ווען בלויז פאר זיך אליין.

און שלאָגן זיך מיט קינדער
איז ניט קיין גרויסער גליק,
ווייל איך האָב זייער מורא
זיי שלאָגן מיך צוריק.

און איך בין ניט צופרידן
ווייל גאַרנישט פיר איך אויס,
כ'האַב נאָר איין איינציק מיטל
און דאָס איז ווערן גרויס.

און אויסוואַקסן אַ גרויסער,
איז ניט אין איין מינוט.
איז אפשר וואַלט זיין בעסער
ווען איך זאַל ווערן גוט.

א פראדעושיי

מען זאגט איך בין א „פראדעושיי“,
ס'איז וועגן מיין מוזיק.
איך ווייס נאך ניט צו דאס איז שלעכט,
צי גאר א גרויסער גליק.

איך זע אז אלע זארגן זיך
פאר מיר און מיין טעכניק.
און מוזיקער באטראכטן מיר
ווי עפעס אן אנטיק.

איך האב א גרויסע פיאנע
און איך פראקטעציר א סאך ;
איך שפיל שאפען און שובערט
און האב אנגעהויבן באך.

כ'וואלט וועלן שפילן שומאן
און דעביאסי און ראוועל ;
און זיין א גרויסער קינסטלער
נאר איך קען ניט וואקסן שנעל.

מיין פאפא זאגט ס'איז בעסער
וואס איך בין נאך זייער קליין.
איך זע ניט איין די בעסערקייט
און קען עס ניט פארשטיין.

צו זיבן אַפּן אַכטן

כ'בין זיבן יאָר געוואָרן
און איך גיי שוין ווערן אַכט,
כ'קען לייענען און שרייבן
און קען זאָגן וואָס איך טראַכט.

און טראַכטן קען איך זייער פיל
פון וואָס איך זע און הער.
און דאָכט זיך אַז איך ווייס אַ סאָך,
נאָר ס'וויילט זיך וויסן מער.

איך פרעג אַלצדינג באַ מאַמען,
ווייל זי ווייס פון יעדע זאָך.
מיר דוכט זי ווייס שוין אַלעס,
נאָר זי לערנט נאָך אַ סאָך.

זי רעדט מיט גרויסע ווערטער
און איך זאָג זיי נאָך פארקערט,
זי לאַכט, נאָר ס'וואַלט זיין בעסער
ווען זי וואַלט זיי מיר דערקלערט.

זי זאָגט מיר אַז זי קען ניט
און עס איז נאָך צייט גענוג;
צו זיבן אַפּן אַכטן,
איז שוין צייט צו ווערן קלוג.

צוויי אין איינס

מיין מאמע איז א וועגעטאריער
און קאכט פאר פאפאן פלייש און פיש ;
און איך וויל זיין אזוי ווי מאמע,
נאר איך בין עפעס א געמיש.

איך ווייס איך דארף קיין פלייש ניט עסן,
נאר ס'גלוקט מיר, עם איך עם סיי ווי ;
מיין מאמע זאגט אז איר געלוקט ניט,
ווי גוט עם איז צו זיין ווי זי !

מיין פאפא איז ווי אלע מענטשן,
און מאמע ז'אנדערש און אליין.
מיר דוכט איך פיל אזוי ווי מאמע,
און קען איר זייער גוט פארשטיין.

און כ'האב איר ליב אזוי ווי פאפא'ן,
און דאכט זיך נאך אביסל מער ;
און דאך צו זיין א וועגעטאריער,
איז מיר אזוי געוואלדיק שווער.

צו וועלן זיין אזוי ווי מאמע,
זאגט פאפא, איז סיי ווי ניט גוט,
ווייל איך וועל פילן וועגעטאריש,
און עסן פלייש, ווי יעדער טוט.

„וועל זיין האלב פיש האלב טשערעפאכע,
ס'איז ניט אהין און ניט אהער,“
זיין צוויי אין איינס ווי „שוך-פאמאדע“
קען איך שוין אויך ניט דולדן מער.

איך האב באשלאסן שטארק ווי אייזן,
און שטארקער נאך, אזוי ווי שטאל,
וועל מער קיין פלייש און פיש ניט עסן,
נאר נאך איין מאל און נאך איין מאל ...

באַבי אונזער פויגל

ס'איז באַבי אונזער פויגל,
א מתנה פאר מיין מאמען ;
ער וואוינט אין שטייג און מיר אין הויז,
דאך וואוינען מיר צוזאמען.

מיר האלטן אים געפאנגען
און מען מוז אים געבן עסן,
ער הונגערט און ער פישטשעט,
ווען עס מאכט זיך מיר פארגעסן.

נאָר ער איז דאָך אַ גוטער „ספּאַרט“,
ער'ט זייער ליב זיך באַדן ;
מיין מאמע האָט אים זייער ליב,
זי גיט אים שטיקלאך פלאַדן.

און ער צעזינגט זיך זייער שייַן,
אַף קאַל'ראַטור סאַפּראַנאַ,
אַן נאַטן און אַן „פּראַקטעסן“
אַפּילע אַן אַ פּיאַנאַ.

און זינגען האָט ער ליב נאָר דאָן,
ווען ס'נעמט די ראַדיאָ שפּילן ;
מען זעט אַז ער האָט ליב מוזיק
עס מאכט אים עפעס פּילן.

א וואונדער צו ער'ט חשק איצט
פון אונז אוועקצופליען?
ער האט דאך קיין פאמיליע ניט
איז ווער וועט אים דערציען?

און ווער'ט אים האבן ליב ווי מיר
און ווער'ט אים עסן געבן?
נאר אפשר איז אים פארט ניט גוט
אין שטייג פארשפארט צו לעבען?

מיין מאמע זאגט, עס ארט אים ניט,
ער וויל שוין פריי ניט ווערן,
אבי ער קען זיך זינגען
און ס'איז דא ווער ס'זאל אים הערן . . .

די וואַלד־סימפּאָניע

אין וואַלד איז אַ פּויגל סימפּאָניע,
פּון פּייפלען און פּיאָלן אַ סאַך ;
דאָס ריידן זיך דורך אלע פּויגל,
און שייַן איז די פּויגעלשע שפּראַך.

די וויפּורווילס זיינען סאַליסטן,
קוקאַווקעס קוקאַווקענען צו ;
עס שרייען פּון ווייט ווילדע קאַטשקעס,
באַהאַלטענערהייט ערגעץ וואו.

און ס'רוישן די ריזיקע בוימער,
זיי שושקענען זיך אין דער הויך.
זיי זיינען פּון האַלץ און פּון בלעטער,
דאָך ערגעץ וואו פּילן זיי אויך ...

דער וואַלד האַט קיין מויל ניט צו ריידן,
נאָר צווייגן וואָס רוישן אין ווינט ;
און דאָך ווי אַ ריזיקער טאַמע,
פאַרוויגט ער זיין גרויסע געזינט.

באַטאַג איז זיין גרויסע משפּחה,
פאַרזונגען, פאַרשפּילט און פאַרשטיפט ;
באַנאַכט זיינען פּויגעלאַך מידע,
אין רוען און שלאַפּן פאַרטיפט.

נאָר ווי עס הויכט אָן צו באַגינען,
דערוואַכן די פּויגעלאַך באַלד ;
און גרייט זיינען אלע אַרטיסטן,
צעשפּילט זיך סימפּאָניש דער וואַלד.

פענאקעא

פענאקעא, א פאפעט-קינד,
וואס איז געמאכט פון האלץ
האט זייער שיין געמאנצט
און איז געוועזן זייער שטאלץ,
וואס ער וועט זיין א אינגל
וואס איז אמת'דיק רעאל,
ווי ס'האט געזאגט צו אים
די פעע פון לבנה שטראל.

נאר ער וועט דארפן לערנען זיך
און ווערן זייער גוט,
און טאן די גוטע זאכן
וואס אן אמת אינגל טוט.
דעם אונטערשייד פון גוט און שלעכט
האט ער נאך ניט געוואוסט,
ווייל ער האט אלע מאל געטאן
נאר דאס וואס ער'ט געמוזט.

און אז ער האט געוואלט זיין
זייער גוט און זייער פיין,
האט זיין געוויסן, דזשימיני,
געדארפט זיין פירער זיין.
און דזשימיני דער גרילעכל,
א חכמ'ל א שיינס,
וואס רעדט פון אלע זאכן כאַטש
ער איז נאך גאר א קליינס,

ז'אים נאָנגעלאָפן אומעטום
וואו ער האט נאר געקענט,
און איז געפארן אָף אַ הוט
און איז אדורך דורך ווענט.
דורך אלערליי ספארונגעס
האט ער זיך אדורכגעשפארט,
פענאקעאן געפונען
אין א שטייג אריינגענארט.

וואו ער'ט געוויינט מיט טרערן
וואס זיי האבן זיך געגאסן,
און ס'איז געווען דער שטייג
אזוי געוואלדיק צוגעשלאסן.
און דזשימיני דער קליינינקער
און קלוגינקער געוויסן,
האט ניט געקענט דעם אלטן
אן פארסטן שלאס אפשליסן.

א גליק וואס ס'איז די פעע
אנגעקומען פונקט אין צייט,
פענאקעאן פון שטייג און פון
טראמבאליס הויז באפרייט.
א פאפעט האט קיין מאמען ניט,
א פאפאן האט ער בלויז ;
איז ער געלאפן קוים געטראפן
צו זיין פאפאס הויז.

האט פאפאן ניט געפונען,
איז אים זייער שלעכט געווען ;
א שרעק איז אים באפאלן
וואס מיט פאפאן איז געשען.
דאס וויינען און דאס שרייען
איז א נארעשקייט סיי ווי,
איז ער געלאפן זוכן אים
מיט מאטערניש און מי.

זיין פאפאן ט'ער געפונען
אין א שיה בא'ן פיש אין בויך ;
ער האט צעלייגט א פייער
האט דער פיש געהוסט פון רויך.
דער פיש האט אויסגעהוסט די שיה
אין טיפן ים אריין.
אזעלכע גרויסע נסים קען
אין מעשה'לאך נאר זיין.

און פון אזא מין אוואנטורע
וואס איז זייער גרויס,
און ס'קערן זיך די וועלטן,
קומט קיין גומעס ניט ארויס.
א טויטער איז פענאקעא
געלעגן אף זיין בעט,
א שטיקל האַלץ איז ער געווען,
דער קלוגיגקער פאָפעט.

קאָפעטאָ, זיין געטרייער פאָ,
האַט זייער שטאַרק געוויינט;
פענאָקעאָ אָף אייביק טויט,
האַט יעדערער געמיינט.
נאָר ס'האַט זיין פאָפּאָ אים געבעטען
מיט אַזעלכע רייד,
אַז ס'האַט פענאָקעאָ געמוזט
אים פאַלגן טויטערהייט.

ער האָט די אויגן אויפגעמאַכט
און אויפגעלעבט צוריק,
און יעדער האָט געפרייט זיך
מיט קאָפעטאָס גרויסן גליק.
פענאָקעאָן פאַר העלדישקייט,
ט'מען זייער גוט באַצאָלט,
ער איז געוואָרן אמת'דיק
אַזי ווי ער'ט געוואָלט.

נאָר איך האָב זיך געוואונדערט
און איך האָב אַ סך געטראַכט,
איך ווייס עס האָט קאָפעטאָ
זיין פענאָקעאָן געמאַכט,
און פריער נאָך פון אלעס
מוז אַ קינד געבאָרן זיין,
און אַן געבאָרן לאָזט די וועלט
די קינדער ניט אַריין ...

די ליבע שטיפערלאך

א ליבער שטיפער

איך האב פיינט זיצן ליידיק,
איך מוז עפעס טאן ;
כ'האב גענומען א טישטוך,
געמאכט זיך א פאן.

האב מארשירט דורך די גאסן,
אזא גרויסע שטיק,
ביז די פאן איז געווארן
א טישטוך צוריק.

ווייל מיין מאמע ט'געזאגט
זי ט'דעם טישטוך געפרעסט
און ס'איז ניט פאר א פאן
און זי האלט עס פאר געסט.

און אז איך בין געבליבן
אין מיטן פון מארש,
האב איך כאטש פאר פארדרום
געוואלט נאשן א קארש.

האט די מאמע געזאגט
ס'איז די קארשן פאר וויין
און איך זאל מער קיין נאשער
און שטיפער ניט זיין.

ס'איז איר גוט דאס צו זאגן,
זי טוט וואס זי וויל
און איך דארף זיצן ליידיק
און רואיק און שטיל.

איך קען קיינמאל ניט רוען
איך ווייס ניט ווארום,
נעם איך דרייען דעם טיש
ביז ער קוליעט זיך אום.

ס'האט געגעבן א קלאפ,
האט מיין מאמע דערהערט
און איך בין ניט געשטאנען
און האב ניט געקלערט.

כ'בין געשפרונגען די שטיגן
צוויי טרעפ אף אמאל
און איך האב זיך צעשריגן
גאר הויך אפן קול.

אין דרויסן איז פריי
און ס'איז אלעמענס וועלט,
נאר מען קען ניט זיין לאנג
אן דער מאמען און קעלט.

כ'בין געזעסן אליין
און געוויינט אף א שוועל,
ס'איז א גליק וואס די מאמע
ט'מיך אויפגעזוכט שנעל.

טאלאנטן

מיין שוועסטער און איך זיינען פריילאך
עס האט אנו געטראפן א גליק.
מיר זיינען ניט מער קיין טאלאנטן
מיר גיבן אויף אונזער מוזיק.

ס'איז איינמאל געקומען א לערער
און ער האט אנטדעקט מיין טאלאנט,
נאר איך האב ליב רעדלאך און שרויפן
די פידל ז'מיר ניט צו דער האנט.

מיין שוועסטער האט ליב אונזער פיאנא,
א פיאנא זעט אויס זייער שיין ;
פארוואס אבער דארף מען עס שפילן,
דאס קען איך און זי ניט פארשטיין.

פאר „פראקטעסן" האט אונז די מאמע
געגעבן א ניקל א שטיק.
נאר מיר וואלטן בעסער געארבעט
אין שאפ, אדער אין פאבריק.

א שטיפערס שטאַנדפונקט

אברהמ'עלע דער שטיפער,
וואָלט וועלן זיין געבילדעט;
ער האָט נאָר קיין געדולד ניט
און לויפט ארום צעווילדעט.

נאָר ער וואָלט וועלן וויסן
וואָס ער פאַרשטייט אַ האָר ניט,
וואָס רייכע האָבן צופיל
און אַרימע האָבן גאַרניט.

זיין אַנקל הענאָך ווייס עס
און וויל עס אים דערקלערן;
אברהמ'ל אָבער האָט ניט
קיין צייט אים אויסצוהערן.

ער ווייס אַז גרויסע ווייסן,
פאַרשטייען אַלע זאַכן;
און זאָגן אַז ס'איז נויטיג
די וועלט צורעכט צו מאַכן.

זיי ריידן נאָר און ריידן,
שטודירן און שטודירן;
זיי גייען צו קאַנצערטן
און נאָר זיי דיסקוטירן.

אברהמ'ל איז פאַרוואונדערט,
ווייל ער פאַרשטייט אַ האָר ניט,
צו וואָס מען דארף אַלץ ריידן
אַז סיי ווי טוט מען גאָר ניט ...

פון איילעניש קומט קיין גוטס ניט ארויס

ווען איך וואלט דארפן לייענען
מיין מאמעס גרויסע ביכער,
וואלט איך די בילדער בלויז געזען,
דאס וואלט געוועזן גיכער.

איך ווייס ניט ווי מיין מאמע זיצט
און לייענט גאנצע שטונדן;
מיר דוכט איך וואלט ניט זיצן ווען
מען וואלט מיך צוגעבונדן.

איך שטיף מיט אלע שטיפער
און מיר לויפן ווי די ריחות;
איך דארף ניט ווערן קיין טאלאנט,
ס'איז ניט בא מיר קיין יחוס.

איך דארף בלויז דעקלאמירן
און איך טו עס גאר ניט גערן;
איך זאג עס אפ אף שנעל אז איך
זאל גיכער פארטיק ווערן.

מיין בוך דערקען איך זייער שנעל
ס'איז פול מיט אייז-קרים פלעקן.

א וואונדער צו מען עסט אף ביכער
אין די ביבליאטעקן.

א מיידעלע וואָס איילט זיך

כ'בין אלע מאָל אין איילעניש
און דריי זיך ווי אַ וויכער,
און אלצדינגט מוּ אײך זייער גיך
נאָר כ'קען ניט וואַקסן גיכער.

און עסן האָב איך ניט קיין צייט
און כ'ווייס ניט וואָס צו וועלן,
מיין מאמע דרייט דעם קאַפּ און קען
מיך ניט צופּרידן שטעלן.

און שלאָפּן גיין איז אויך ניט גרינג,
כ'האָב פּינגט זיך לייגן שלאָפּן;
כ'וואָלט וועלן שלאָפּן זייער שנעל
און מיט די אויגן אָפּן.

ס'איז דאָ אַ סאך פאַר מיר צו טאָן,
אַ סאך צו זען און הערן,
ס'וועט נעמען אפּשר טויזנט יאָר
ביז איך וועל פאַרטיק ווערן.

א מואווי שמערן

די מאמע האט באשלאסן
אז איר שרה'לע זאל ווערן
א זינגערן, א מענצערן,
א גרויסע מואווי-שמערן.

נאך זי האט ליב צו שטיפן
און אף וועגענער זיך הענגען
און שמענדיק לויפט מען נאך נאך איר
פון גאס אריינצוברענגען.

די מאמע מוסרט איר א סאך
און פרעגט איר, זאל זי זאגן,
צי פאסט עס פאר א „מואווי סמאר“
זיך הענגען אף א וואגן?

און וואס וועט זיין וואס זי האט ניט
געפראקטעצירט דעם „לעסן“,
זי מאכט א טעל פון איר מאלאנט,
זי וועט דאך אליץ פארגעסן.

גיט שרה'לע זיך שמארק א יאג
שנעל אפצופראקטעצירן.
זי קלאפט די פיאנע זייער שמארק
און שרייט בא'ן דעקלאמירן.

די מאמע פרייט זיך זייער שמארק
וואס אלע שכנים הערן
און זי איז שמאלץ מיט שרה'לען,
וואס וואקסט א מואווי-שמערן.

די טאַנצע

ס'האַט וועלוועל זייער מורא
פאַר זיין הייזעריקער טאַנצע,
אַ בייזע, אַ „נערווייזע“
און אַ ניט קיין אינט'רעסאַנצע.

און ווי די טאַנצע קומט צוגיין
און הייבט אים אָן „דערציען“,
פאַרווילט זיך אים אָן עראַפלאַן
אַ שניעל אוועקצופליען.

נאַר ער קען קריגן בלויז אַ טראַק.
ער הענגט זיך אָן פון הינטן.
אַז מאַמע זוכט אים איז ער שוין
„פאַרפלויגן מיט די ווינטן“.

מען זוכט אים און מען זוכט אים
און מען קען אים ניט געפינען.
די מאַמע אַ צעטראַגענע
גייט שיר אַראָפּ פון זינען.

עס ברענגט אים אַ פאַליסמאַן
און די פרייד איז זייער גרויס,
נאַר ווי ער זעט די טאַנצע,
כאַפט ער ווידער זיך אַרויס.

אין הויז און אין גאס

אין הויז מיט די פענסטער פארמאכט
און זאכן א סאך אנגעשטעלט,
איז אלץ ווי מיין מאמע ט'געמאכט
ס'א וועלט וואס מיין מאמען געפעלט.

ס'איז רואיק און שטיל און פארפוצט,
ס'איז ווי א געמאלענע בילד ;
אביסל א שפיל טאן זיך דארט,
דאס הייסט בא דער מאמען זיין ווילד.

ס'איז שלעכט פאר א אינגל זיין גוט,
איך קען זיך ניט געבן קיין ריר ;
איך דארף גיין פאמעלאך און שטיל,
און דאס איז אומעגלאך פאר מיר.

איך שפיל זיך און טומעל סיווי,
און לויף אין די מעבל אריין,
צעשלאג זיך, און מאמע איז ביזו,
איך וויל שוין אין הויז מער ניט זיין.

אין דרויסן איז לופטיק און פריי,
די גאס איז דאך אלעמענס וועלט ;
נאר אלע מאל זיין אפן גאס
און לויפן און טאן וואס ס'געפעלט,

איז אויך ניט וואס איך וואלט געוואלט,
זיך שפילן אין גאס וויל איך בלויז,
און וואוינען זעט אויס אז מען מוז
צוזאמען מיט מאמען אין הויז.

ער ווייס ניט וואָס ער וויל

אויסגעפאָטשקעט, אויסגעמורזשעט
זיצט נחמיה אויפן דיל, וואָס ער וויל
זיצט און קרוימט זיך און ער נודיעט
ווייל ער ווייסט ניט וואָס ער וויל.

אלע צאָצקעס ליגן עלענד,
שטארק צו'מזיק'ט אויף דער ערד;
ס'האָט דער העלפאָנט שוין קיין נאָן ניט
און עס פעלט דער עק באַן פּערד.

ס'האָט די באַן שוין ניט קיין רעדער
און אָן פליגלען ליגט די מיל;
אָן קלאַווישן ליגט די פּיאַנאָ
אָן אַ גוף דער אַטאָמאָביל.

ס'ליגט דער הירש אָן, פּיס אָן הערנער,
און דער טעדי אָן אַ קאַפּ.
און דאָס קעצעלע אָן וואַנצן
און איר עק פאלט אויך אראָפּ.

נחמיה האָט געוואָלט די זאָכן
און מען האָט זיי אים געבראַכט,
נאַכדעם האָט ער שווער געאַרבעט
ביז ער'ט זיי צורעכט געמאַכט.

איצטער נודיעט אים באַן האַרצן
און ער כליפעט אין דער שטיל.
ווייל סע מאַטערט אים דער וועלער,
און ער ווייסט ניט וואָס ער וויל.

אַרימער פרינץ

פרינץ, אונזער הינמל,
איז קלוג און איז שיין;
ער פארשטייט וואָס מען רעדט,
נאָר ער רעדט ניט אליין.

דערצייל איך אים מעשיות
און ער הערט זיך איין,
מיר קוקנדיג גלייך
אין די אויגן אריין.

כ'דערצייל אים ווי גרויס,
און ווי ווייט איז די וועלט;
ער וואונדערט זיך שמאַרק
מיט זיין צונג אויסגעשטעלט.

כ'דערצייל אים, אַז פאַפּאַ
איז שמאַרק ווי אַ ריי,
און וואָס פאַר אַ גוטער
דער דזשענימאַר איז!

אַז נעכטען האָט ער מיר
געגעבן אַ שרויף,
וואָס ער האָט געפונען
באַ זיך אויפ'ן הויף.

אַט איז ער דער שרויף,
ס'איז פון אמת'ן ציין,
אַך, ווען איך זאל האָבן
צו דעם אַ מאַשין!

פּרינץ, ער פאַרשטייט
און ער שאַקלט דעם עק,
און מיט אַמאַל כאַפט ער
און לויפט גאַר אַוועק.

און איך זיין אַליין
און איך טראַכט און איך טראַכט,
איך דערמאַן זיך, אַז קיינמאַל
האַט פּרינץ ניט געלאַכט.

ער האַט ניט קיין מאַמען
און וויינט דורך די נעכט;
אַ הונט צו זיין מוז טאַקע
זיין זייער שלעכט.

און כ'פּריי זיך וואָס איך בין
קיין הונט ניט, זוי ער;
פאַר מיר זיין אַ הונט וואַלט
געווען זייער שווער...

א מעשה'לע

עס האָט אַמאָל אַ קיעלע
אָן אמת'ע זשעניעלע
אָף דער לבנה זיך פאַרגאַפּט
און האָב געוואָלט לבנה-זאַפּט.

איז איינמאָל, אין אַ שיינער נאַכט,
איז זי געגאַנגען און געטראַכט,

און מיט אַמאָל האָט זי דערזען
ווי די לבנה איז געווען
אין עפעס איינגעטונקט, אין פאַס,
וואָס איז געשטאַנען אָף דער גאַס.

אַ געלע און אַ רונדע שטיק,
אַזאַ מין פרייד, אַזאַ מין גליק!

אי זאַפּטיק און אי פעט און זים
און ס'ליגט דאָ באַלד באַ אירע פים.
האַט זי געגעבן שנעל אַ זופּ
און האָט דערלאַנגט דאָס פאַס אַ שמופּ.

אַזאַ מין שוידערלאַכן טעם!
לבנה עסן, איז ווי סס!

און מער האָט שוין דאָס קיעלע,
דאָס קלוגניקע זשעניעלע,
אָף דער לבנה ניט געגאַפּט,
זי האָט געהאַסט לבנה-זאַפּט...

די צופרידענע קו

די צופרידענע קו
שטייט אין פעלד און זי קייט,
זי טוט עס פאמעלאך,
זי האט גענוג צייט.

די חבר'מעס אירע,
אזעלכע ווי זי,
צופרידענע רואיקע,
פרידלאכע קי.

זיי שטייען און דרייען
דאס מויל ווי א מיל
און עסן בא זיי,
איז דער נאכעלסטער ציל.

פון שענסמן און בעסמן,
אף לאנקעס פארשפרייט,
מיט גראזן און בלומען
די סעודה געגרייט.

אין גוטע געזעלשאפט,
פארטרוימט און פארטראכט,
גייט אן זייער „לאנטש“
פון דער פרי ביז באנאכט.

עס מאכט זיך אמאל
עס פארבענקט זיך די קו,
דערלאנגט זי א סאלא
איינטאניק: „מאואו!“

זי קייט נאדכעם ווידער
מיט גרויס אפעטיט,
פארזיסט מיט א בלימל,
דאס הארץ און געמיט.

מיט גראז און מיט בלומען,
מיט זאטקייט און רו ;
איז טאקע צופרידן
און גליקלאך די קו.

אזוי יעדן טאג,
און אזוי יעדן יאר ;
זי עסט און זי טרינקט
און האט קעלבלאך א פאר.

און רייך איז איר מילך
מיט די שטראלן פון זון,
עס טרינקען עס קינדער
און וואקסן דערפון.

און ווערן ענערגיש
און לערנען זיך גוט ;
וואס מער ווייסע מילך —
איז אלץ רויטער די בלוט.

שוואנען ניט פון באַלעט

כ'האָב געמיינט עס זיינען שוואַנען
פאר באַלעטן אויסגעטראַכט;
האָב אזוי געמיינט ביז וואַנען,
ס'האָט מיין מאַמע מיר געבראַכט.

צו אַ טייכל אין אַ גאַרטן,
זיינען שוואַנען דאַרט געווען;
דעמאָלט האָב איך טאַקע דאַרטן
שוואַנען אמת'ע געזען.

אמת'דיקע טייכן-שוואַנען,
שווימען קלאַסיש און גראַציעז;
העלדזער ווי די סעקסאַפּאַנען,
דזשעזעווען באַ זיי ווי דזשעס.

ווי זיי פיקן מיט די שנאַבלען,
גאַר ניט לויט דער עטיקעט.
זיינען שלעכטע אימיטאַציעס,
פונ'ם קלאַסישן באַלעט . . .

אונזערע פריינט די מאשינען

די ראדיא

אז מיין מאמע דרייט די ראדיא,
וויל זי הערן נאר מוזיק;
פאפא קען מוזיק ניט הערן,
גיט ער און פארדרייט צוריק.

און מיין ברודער הערט זיין „באלגיים“,
מאכט דאס מאמען שטארק נערוועז;
און מיין שוועסטער ווילט זיך טאנצן,
גיט זי און זי שטעלט אן דזשעז.

איך האב ליב צו הערן מעשות,
שרעקלאכע און וואס מע גיט;
לויפט מיין פאפא נאך די נייעס,
שלאגט ער איבער אין דער מיט.

און די באַכע וויל חזנות,
פונקט ווען ס'קומט אן א קאנצערט;
זיינען אלע ניט צופרידן
ווען די מאמע זיצט און הערט.

ס'איז כא אונז אזא משפחה,
יעדער האט זיך זיין פראגראם;
וואס כא איינעם פארגעניגן,
איז גאר כא דעם צווייטן סם.

מיר עסן אַ קאַנצערט

מיין מאַמע האָט אַן אויוון,
זי רופט עס אַ „בריליאַנט“
ס'איז זייער קלוג און קונציק
און ס'איז אינטערעסאַנט.

ס'האָט בלישצענדיקע זייעלס
און לייכטענדיקע ווענט;
עס אַרבעט אַפֿן זייגער,
עס איז אינטעליגענט.

און אַף דעם אויוון קאַכן,
וואָלט קיינער ניט געקענט;
די קינסטלערין מיין מאַמע,
זי קען איר אינסטרומענט.

ווי שיין זי קאַכט דאָס עסן
און ווי געשמאַק עס ווערט!
ס'איז קאַכן אַף דעם אויוון,
ווי שפּילן אַ קאַנצערט.

און אַז די קונסט איז פאַרטיק,
איז גרויס דער אַפעטיט;
און ס'ווילט זיך אַפּלאַדירן
דאָס עסן וואָס מען גיט.

דער אייוון קאַסט אונז מייער,
עס האָט אַבער די ווערט;
ווייל ס'איז אַ פאַרגעניגן
צו עסן אַ קאַנצערט.

א רייזע אין אן עראָפלאַן

פון אינעווייניק
אין די עראָפלאַנען,
זיצן אלע רואיק
ווי אין באַנען.

און כאַטש עס איז
א טומל פונ'ם מאַטאָר,
הערן אים די פאַרער
ווי דעם קאַטער.

און קיינער האַט ניט מורא
פאַר געפאַרן
מען שמועסט און מען
רויכערט דאָרט ציגאַרן.

דאָס עסן איז דאָרט
זייער שטאַרק מאַדערן
און שייך איז עס,
עס פינקעלט ווי די שמערן.

און ס'איז געשמאַק,
אז ס'איז אַ פרייד צו עסן.
די „סטואַרט" איז
אַ זויכערע פרינצעסן.

און אלע זיינען פריינטלאַך
און דערהויבן
און ס'ווילט זיך פאַר
דעם וואונדער דאַנקן לויבן.

נאַר ס'איז נימאָ קיין געטשקעם
און קיין געטער.
לויבט מען דעם פּילאַט
און אויך דעם וועטער.

מען טראַגט זיך איבער שמעט
און איבער שטיבער
און באַלד איז די
אידיליע שוין אַריבער.

עס ווילט זיך פליען הויך
און זיין דערהויבן,
און קוקן בלויז אַרונטער —
דורך די שויבן . . .

דער פליענדיקער שמערן

באנאכט אז ס'פליט אן עראַפלאַן
און ס'זעט אויס ווי אַ שמערן
באוואונדער איך די מענטשן דאַרט
וואָס פליען אין די ספערן.

צו זיינען זיי מלאכים-לייט,
צו מענטשלעכע פילאטן,
צו זיינען זיי זשעניען דאַרט,
צו זייער שמארק געראַטן.

זיי פליען אין דער נאכט אַרײן,
אין שמורעמס און אין קעלטן
און גרויסע פליער פליען ווייט
ענטדעקן נייע וועלטן.

און ס'איז אומגעלאַך צו פאַרשטיין,
אַזעלכע גרויסע זאַכן,
ווי מענטשן האָבן דאָס געקענט
די עראַפלאַנען מאַכן.

און כאַטש איך האָב אַליין געזען
ווי עראַפלאַנען פליען,
און כ'ווייס עס זיינען דאָ פאַר דעם
דערפינדער און זשעניען.

איז זייער וואונדערלאַך צו זען
און קענען דאָס דערקלערן,
ווי ס'פליט אן אייזערנע מאַשין
און ס'זעט אויס ווי אַ שמערן.

אין באַן

אין באַן האָב איך ליב ווען
עס קומט אָן די נאַכט,
און ס'ווערן די בעטן
פון ווענט אויפגעמאַכט.

דער פאַרטער איז דאַרטן
אַ טונקעלער מאַן,
ער טוט אַלע אַרבעט
פאַר אונז אין דער באַן.

ער פּוצט אונז די קליידער
און מאַכט אונז דאָס בעט,
איז זייער שטאַרק העפּלאַך
צו אונז ווען ער רעדט.

די בעטן צוויי שטאַקיג
און ווייסע ווי שניי,
ווי שטיבלאַך פאַרהאַנגענע
שטייען אין ריי.

ס'זעט אויס ווי אַ געסל
אַף שלאָפן געמאַכט
אין עפעס אַ לאַנד וואו
ס'איז אַלע מאַל נאַכט.

און ס'טראַגט זיך די גאַס
אין אַ שנעלן געלויף
און ס'וויגט ווי אַ וויגל
אַראָפּ און אַרויף.

עס קלינגט און עס פייפט
און עס הוזשעט א שרעק,
מען שמעלט זיך אף סטאנציעס
ארויף נעמען פעק.

אז ס'קומט אין דער פרי
און עס בלויט און עס גרינט,
פארמאכט מען די בעטן,
דאס געסל פארשווינדט.

איך קוק דורכן פענסטער,
ווי פריש און ווי פריי,
עס זיינען די פעלדער
וואס פליען פארביי.

אין „דאיינער“. איז שוין, ווי
מען זיצט און מען עסט,
אזוי ווי א יאָנטעף,
מיט בלומען און געסט.

ווי גוט ס'איז צו לעבן
אזוי אין א באַן ;
ס'איז קיין שענערע וועלט
אין דער וועלט ניט פארהאן.

די מאַוויס

אַז מאַמע נעמט מיך צו אַ מאַווי,
איז דאָס אַ זייער שיינע זאַך ;
און זי דערקלערט מיר וואָס איך ווייס ניט
און האָט הנאה ווען איך לאַך.

און אַז זי לאַכט מיט מיר צוזאַמען,
איז דעמאָלט גאָר געוואַלדיק קלוג,
גאָר איך וויל זען די מאַווי צוויי מאַל,
און איין מאַל איז פאַר איר גענוג.

איך האָב געזען מיט איר פענאַקעא,
איז דאָס געוועזן זייער שייך ;
אַז ס'איז געקומען צום אַרויסגיין,
איז ניין ! זאָג איך, איך וויל ניט גיין !

איך האָב געמוזט מיט איר אַוועקגיין,
גאָר זי'ט מיר צוגעזאָגט זי וועט
מיר נעמען זען דיזעלבע מאַווי,
ווייל איצטער איז שוין זייער שפעט.

צום צווייטן מאַל האָט אויך מיין פאַפּאַ
פענאַקעא מיט אונז געזען,
און איך בין דאָן געוועזן גליקלאַך,
ווי כ'בין גאָר קיינמאַל ניט געווען.

א מיידעלע בא דער ראדיא

די גרויסע ראדיא איז בא אונז
פאר פאפאן און פאר מאמען
און מיר די קינדער שמערן ניט
אין זייערע פראגראמען.

איך האב א קליינע ראדיא
וואס איז נאר פאר אונז צו שפילן,
נאר מיר פארגעסן עפענען
פאר זאכן וואס מיר ווילן.

און אז מיר גיבן זיך א כאפ
און הייבן אן צו לויפן,
איז שוין בא'ן ענדע פון פראגראם,
מען בעט אונז עפעס קויפן.

און קויפן בעט מען אלע מאל,
די פיינסטע שענסטע זאכן;
איך בעט זיך בא דער מאמען: קויף!
עס וועט אונז גליקלאך מאכן.

די זייפן זיינען וואונדערבאר,
זיי מאכן אינגער, שענער.
כ'האב מורא וואשן זיך מיט זייף,
ווייל אינגער מיינט אויך קלענער.

מיין מאמע זאגט ס'איז נארעשקייט,
כ'זאל בעסער דאס ניט הערן;
נאר איך וואלט זייער שמארק געוואלט
די זאלב אף שענער ווערן.

דעם שכנ'ס ראדיאָ

באַ'ס שכנ די ראדיאָ
איז ניט אויסצוהאַלטן,
עס קלאַפּט און עס טראַסקעט,
דעם מאַ צו שפּאַלטן.

די שרעקלאַכסטע מעשות
פון גענגסטער און רויבער,
געפעלט אים צו הערן
און ער איז אַ טויבער.

אזוי פיל אַנאַנסן,
אזוי פיל געשרייען,
און דאַכט זיך ער האָט ניט
קײן „נאַב“ צו פאַרדרייען.

דער איינציקער וועג ווי
זיך רעמן פון שכנ,
איז נאַר ווען עס וואַלט זיך
זיין ראדיאָ צובראַכן.

די בת יחידה

מיין טאנמע פילים פליט אריין
אין איילעניש א מידע
עס ווארט אין דרויסן איר מאשין,
זי רופט עס „באסעכידע“.

זי קומט אונז נעמען פאר א „ראיד“
און יאגט אונז די נשמה.
מיין באַבע זאָגט: „אוי וויי איז מיר,
זי'ט „ספידעווען“ מסטמא!“

מיין מאמע זוכט איר ביימל
און זי קען עס ניט געפינען;
די „באסעכידע“ שטייט אין וועג
און ס'טרובען די מאשינען.

מיין טאנמע בייסט די נעגל
און צעשרייט זיך אף דער מאמען,
די באַבע ווערט אין כעס,
שרייען ביידע שוין צוזאמען.

וויל מאמע שוין ניט פארן,
אין דעם טומל און גערודער;
עס ווילן אבער זייער שמאק,
מיין שוועסטערל און ברודער.

מיר לויפן אלע זייער שנעל
צו טאנמעס „באסעכידע“.
און זי הייבט אן צו טרייבן
א גערועזע און א מידע.

שנעלקייט

פינף-און-זעכציק מייל אַ שטונדע,
הייסט באַ פּאַפּאַן גאַר ניט גיך.
פּופּציק מייל אַ שטונדע פּאַרן,
מיינט באַ אים צו שלעפּן זיך.

מאַמע איז נערוועז, האָט מורא
צי מ'עט קומען נאָך צוריק.
און זי בעט זיך באַ דעם פּאַפּאַ :
„ברענג אונז אַלע אין איין שטיק.“

אַז עס פּאַרט מיט אונז די באַבע,
פּאַרט מען פּערציק מייל אַ יאָר.
פּאַפּאַ זאָגט : „אַזאַ מין שלעפּעכץ,
איז גאַר ניט פאַר אונזער דור.“

און מען קען אַזוי פאַרפּאַרן
טויזענט יאָרן אַף צוריק,
ווען עס איז געווען די „סטרימליין“
אַף אַן אייזל און אַ ביק.“

איך בין איינשטימיק מיט פּאַפּאַן,
איך האָב פיינט צו שלעפּן זיך.
וועל איך זיין אַן עוויאַטאַר,
פליען וועל איך! זייער גיך !

וואַש-טאַג

מיין מאַמע האָט אַ וואַש-מאַשין,
אַ טייערע וויגאַדע ;
עס רייבט און דרייט און טריקענט שנעל,
ס'איז לויט דער לעצטער מאָדע.

איר וואַש-טאַג איז פון אייביק אַן
נאַר מאַנטיק אין דער פרי,
ס'מעג דונערן און בליצן
און מיין מאַמע וואַשט סיי ווי.

און קראַנק זיין מאַנטיק איז ניט גוט,
סע הייבט איר פונ'ם בעט ;
זי כאַפט זיך אויף און קראַנקערהייט,
צעוואַשט זי שנעל די גרעט.

נאַר איינמאַל אין אַ מאַנטיק
אין דער פרי, איז דאָס געשען,
מיין מאַמע ט'מיך געכאַרן —
איז קיין וואַש-טאַג ניט געווען . . .

טהאַמאַס עדיסאָן

דער גרויסער טהאַמאַס עדיסאָן,
דער מענטש פון די מאַשינען;
ער האָט געטראַכט דורך טאָג און נאַכט,
דערפינדונג צו געפינען.

ער איז געווען אַ קרוב
צו די וואונדערלאַכע קרעפטן;
ער האָט געהאַט געניאַליטעט,
מיט זיי זיך צו באַהעפטן.

און אויסגעפרעגט און אויסגעפאַרשט,
האַט ער די עלעמענטן,
און האָט גערעכענט טויזענטלאַך,
פראַגמענטן און פראַצענטן.

ער האָט געפונען פונקט די מאַס
און פונקט די וואַג פון זאַכן,
וואָס זאָל מיט די מאַשינען-הענט
ד וועלט פיל שענער מאַכן.

און ס'פאַלגן אונז די קרעפטן,
ווייל מיר האָבן זיי פאַרשטאַנען,
די וועלט דערגיט צום הימל
אין פערפעקטע עראַפלאַנען.

עם אַרבעטן מיט זיכערקייט,
די מעכטיקע טורבינען ;
עלעקטרי מיט איר צויבער-קראַפֿט
איז דאָ אונז צו באַדינען.

די געטן פון דער ליכטיקייט,
אין דראַטן און אין צוימען ;
עם האָט איר טהאַמאַס עדיסאָן
געבראַכט פון ווייטע רוימען.

און ער האָט איר באַפוילן אַז
זי זאל אונז ערלאַך דינען
און ס'מוזן פּאַלגן זיינע ווערק,
דעם „מענטש פון די מאַשינען.“

דאם שלעכטע און ניט גערעכטע

דער האליוואוד פעדלער

צו אונז קומט א פעדלער פון גרינסן,
וואָס זעט אויס ווי דושאָן באַרימאַר;
א הויכער, א שיינער, א גלייכער,
ער רעדט ווי א מאַווי-אַקטיאָר.

ער הייבט אויף אַ בינמעלע מערן,
ווי דאָס וואָלט געווען אַ בוקעט;
מיר קוקן אָף אים און מיר הערן,
ווי שייַן און ווי אַנדערש ער רעדט.

עס בליהט אויף דאָס גרינס אַפֿן וואָגן
און ס'קויפט אָן מיין מאַמע אַ פּאַק;
מיר עסן אַפּילע די ספּינאַטש
און ספּינאַטש קען אויך זיין געשמאַק.

ס'איז ניט קיין געוויינלאַכער פעדלער,
זאָגט מאַ, ס'איז אַ גרויסער טאַלאַנט,
ער מוז נעבאָך מאַכן אַ לעבן
און טוט וואָס אים קומט צו דער האַנט.

אין האַליוואוד איז ער געקומען,
געוואָלט אין די מאַוויס אַרײַן;
מען האָט אים דאָרט ניט צוגענומען,
מען דאַרף דאָרט פון זייער לאַנג זיין.

מען צאַצקעט זיך דאָרט נאָר מיט שמערן,
דאָרט מוז זיין אַ פינסטערע נאַכט;
עס קאַסט אָפּ מיליאָנען די מאַוויס,
דאָך זיינען זיי ביליג געמאַכט.

דער פעדלער דערציילט דאָס מיין מאַמען
און איך הער זיך זייער גוט אײַן.
כ'האַב אויך געוואָלט ווערן אַ קינסטלער,
נאָר כ'האַב עס שוין מורא צו זיין . . .

מ י נ י

צו אונז קומט אַ נעגער פרוי מיני
און מאַכט אונזער הויז ריין און שיין ;
זי רעדט אזוי זינגענדיק מאַדנע,
און שמייכלט מיט קלאַר ווייסע ציין.

זי וואַשט אויס די וועש און צעהענגט עס,
צופּרעסט עס ווי שיין און ווי פלינק.
אַזאַ גרויסע בעריע איז מיני,
זי טוט אַפּ אין איין טאַג אלצדינג.

איך האָב ליב מיט מינין צו ריידען.
זי ענטפּערט מיר אַליץ וואָס איך פרעג ;
דערציילט מיר פון אנדערע הייזער,
וואו זי ארבעט אנדערע טעג.

אז זי קומט צוגיין איז דאָרט שמוציק,
אז זי גייט אַוועק איז דאָרט ריין.
נאָר כ'ווייס ניט וואָס דאָרף אונזער מיני,
באַ אלעמען אַרבעטן גיין.

איך זאָג איר, דו יאָג זיך ניט מיני,
איך וויל ניט זאַלסט אַרבעטן שווער ;
און טו ניט אַפּ גאָר אונזער אַרבעט
און גייט ניט צו אַנדערע מער.

זי האָט זיך צעלאַכט איר געלעכטער,
וואָס קייכט מיט אַ קוויטשיגן קול,
און אַנגעקוקט האָט זי מיך מאַדנע,
און האָט זיך צעלאַכט נאָך אַמאָל.

דער שיד פוצער

א רייכער פוצט ניט זיינע שיד
בא אינגלאך ארעמע ווי איך,
ער גייט אין שיד וואס זיינען ניי
און גייט דא קיינמאל ניט פארביי.
ער פארט אין זיין אטאמאביל
און קויפט זיך אלצדינג וואס ער וויל.

די ארעמע, זיי לויפן גיך,
איך ווייס ניט וואס זיי אילן זיך.
אין אלטע שמאמעס גייען זיי
און הערן גאר ניט מיין געשריי,
מסמא הונגעריק ווי איך,
וואס טויג זיי פוצן זיך די שיד ?

און איך, איך שטיי אזוי און טראכט,
ווי שלעכט עס איז די וועלט געמאכט.
צי קען מען עפעס מאן דערצו,
צי טוט מען עפעס ערגעץ וואו,
עס זאלן אינגעלאך ווי איך
ניט דארפן פוצן פרעמדע שיד.

ביים שוסטער

דער שוסטער אליין,
איז א קראנקער א שוואכער;
נאר שטארק זענען זיינע מאשינען,
זיי לויפן מיט כח
און העלפן דעם שוסטער,
ער זאל אף א לעבן פארדינען.

זיי מאכן א טומל,
א גרויסן גערודער;
עס דוכט זיך זיי קערן אים וועלמן.
זיי קריגן אן אלטע
פאר שייך צו פאריכטן.
און דאס אויך ניט אפט, זייער זעלטן.

ס'באוועגט זיך דער שוסטער,
א שוואכער, א קראנקער,
ארום זיינע אייזערנע ריזן
און ווייל ס'זענען דא
מערער שוסטער ווי שייך —
איז צען מינוט ארבעט זיין „סיון“.

דער וועכטער

אין א קאלטן ביוון וועטער,
ווען עס רעגענט און ס'איז נאָס,
האָב איך זייער שמאַרק רחמנות,
אַף דעם וועכטער אָפן גאָס.

אין אַ ביידעלע אַ קליינע,
וואָס עס דוכט זיך עס צעפּאַלט,
זיצט ער איינגעדרייט אין שמאַטעס
און ער ציטערט, ס'איז אים קאַלט.

ער איז אַלט און איינגעהויקערט,
דאַרף גאָר ליגן אין אַ בעט ;
זיצט ער פאַר אַ רויטן לעמפל
לעבן ביידל אַף אַ ברעט.

עלענט איז ער, האָט קיין היים ניט,
האַבן האָט ער קיינזאַך ניט ;
יענעמס היטן איז זיין אַרבעט,
זיצט ער טאַג און נאַכט און היט.

דער אַרבעטער טראַק

מיין מאַמע און איך האָבן איינמאַל
באַטאַג אַפּן וועג געשפּאַצירט,
איז דעמאַלט אַ טראַק דורכגעלאָפּן
מיט אַרבעטער שוואַרץ און פאַרשמירט.

דער טראַק, אַ שטיק אייזערנע שמאַטע,
צעבויגן, צעבראַכן און אַלט.
האַט עס אזוי גוואַלדיק געטראַסקעט,
עס האַט זיך געדוכט עס צעפאַלט.

די אַרבעטער זיינען געשטאַנען,
אין ענגשאַפט צוזאַמענגעפרעסט;
דער טראַק האַט זיי שיר אומגעוואָרפּן
זיי האָבן געהאַלטן זיך פעסט.

מיר האָבן די הענט אויפגעהייבן
און פריינטלאַך געשריען צו זיי;
זיי האָבן זיך פריילאָך צעשמיכעלט,
געענטפערט אַף אונזער געשריי.

זיי האָבן דערקענט אונז פון ווייטן,
אַז מיר זיינען זייערע פריינט;
ווי שוין ס'האַט דער פריילאָכער שמייכל,
דעם אומעט אַריבערגעשיינט.

מיר גייען שוין אַלע טאַג גריסן
די נעגערשע אַרבעטער דאָרט,
מיר ריידן זיך דורך מיט אַ שמייכל,
דער טראַק לאַזט ניט הערן קיין וואָרט . . .

פאליסלייט

ביים שול שטייט אַ גראַבער פאליסמאן,
זיין בויך שמעקט ארויס ווי א פאס,
און ער איז צו קינדערלאך פריינטלאך,
ער פירט זיי אריבער די גאס.

כ/האָב איינמאָל געפרעגט דעם פאליסמאן
פון וואָנען ער איז אַזוי גראַב,
און אויך אַז ער איז אַזאַ גוטער,
צואוואָס דאַרף ער טראָגן אַ קלאַב ?

דאָס איז אים מסטמא געפעלן,
ווייל ער האָט מיך מאַדנע באַטראַכט,
אַנשטאַט מיר צו ענטפערן עפעס,
האָט ער מיטאַמאָל זיך צעלאַכט.

און מיר איז דאָס אויכעט געפעלן,
האָב פריילאך מיט אים מיטגעלאַכט ;
ער'ט אויסגעזען זייער אַ וואוילער,
נאָר איך האָב זיך נאַכדעם געטראַכט :

פאַרוואָס אַט די וואוילע פאליסלייט,
וואָס זיינען אַזעלכע ווי ער,
באַפאַלן אומשולדיקע סטרייקער,
און זיינען קיין וואוילע ניט מער . . .

ווער איז שולדיק ?

עס האָרעוועט אימער די מאַמע,
און ס'דרייט זיך מיין פּאָפּאַ אַרום ;
ער קען ניט געפינען קיין אַרבעט,
ער האָט שוין געזוכט אומעטום.

ס'וואָלט זיין גוט ווען ער העלפט דער מאַמען,
אַזעלכס אַבער שטייט אים ניט אָן.
ער קען דאָך ניט נייען ווי מאַמע,
און הויז אַרבעט וויל ער ניט טאָן.

און וויל ס'איז אים שלעכט אַפּן האַרצן,
וואָס ער דרייט זיך אום גאַנצע טעג,
איז ער ניט צופרידן מיט קיינעם
און איך בין אים שמענדיק אין וועג.

ער האָט אימער טענות צו מאַמען,
ער זאָגט איך בין גאָר ניט קיין לייט.
זאָגט מאַמע : מיך בעסער דערציען,
האָט זי דאָך קיינמאָל ניט קיין צייט.

וואָס דאַרף מען מיך בעסער דערציען,
און וואָס האָט מיין פּאָפּאַ צו מיר ?
דערפאַר וויל ער האָט ניט קיין אַרבעט,
טאָר איך זיך ניט געבן קיין ריר ?

אז ס'האַרעוועט אַלע מאָל מאַמע,
און פּאָפּאַ גייט אום אויסער זיך,
איז אימצער שולדיק מסטמא,
איך ווייס נאָר אז דאָס איז ניט איך . . .

דער דאקטער

מיין פאפא איז אזא מין קערפראקטאָר
וואָס האָט הנאה זיך צו רופן „דאקטאָר“
און אָן אָן אָפּים אָן די אינסטרומענטן,
ווי זשע וועט ער קריגן פאציענטן ?
ער האָט ניט וואָס צו טאָן און לייענט ביכלאך
און קייט פאר זיין געזונט, אזעלכע קיבלאך.

די מאמע פעדעלט פעמענט מעדיצינען
און איז נערוועז, גייט שיר אראפ פון זינען ;
מיר עסן פון דער גראסערי געקענטע,
און פאפאס „דייעט“ רויע און פארברענטע.
כאָ מאמען איז פון גיין די פיס געשוואַלן
און ס'איז ניטאָ קיין דירה-געלט צו צאָלן.

מיין פאפא קען קיין אַרבעט ניט געפינען
און קען ניט פעדלען פעמענט מעדיצינען.
ער האסט עס ווייל ער גלויבט ניט אין די זאכן,
ער'ט פיינט זיך פאטשקען מיט אַ לעבן מאכן.
ער איז נאָך ניט אזוי אראפגעפאלן,
מיין פאפא איז אַ מענטש מיט אידיאלן . . .

מיין באַבע און דער האַן

מיין באַבע רעדט און רעדט צום סידור,
און אלץ דיזעלבע זאך ;
זעט אויס אַז קיינער וויל ניט הערן,
די מאַדנע פרעמדע סידר-שפראַך.

און וואָס עס מיינען אירע ווערטער,
איז גאר ניט מעגלאַך צו פאַרשטיין ;
מיין באַבע זאָגט עס אלע יארן
און דאָך פאַרשטייט זי ניט אַליין.

ס'איז מאַדנע און עס איז ניט העפלאַך,
ווען באַבע דרייט זיך אויס צום וואַנט ;
זי בויגט זיך און זי טאַנצט אַביסל,
כאַטש טאַנצן איז ניט איר טאַלאַנט.

יום כּפּר שלאָגט זי די כּפרות,
זי דרייט אַ האַן אַרום מיין קאַפּ ;
ער שרייט און ס'דוכט זיך אַז ער בעט זיך :
„איך וויל ניט שטאַרבן, לאַזט מיך אָפּ !“

דעם האַן ט'מען קוילענען און עסן,
ווייל טאַמער האַב איך שלעכטס געטאַן ;
מיין באַבע זאָגט איך האַב אַבירות,
דערפאַר ט'מען קוילענען דעם האַן.

איך ווייס ניט ווי איך האַב אַבירות,
און ווען איך בין געוועזן שלעכט ;
צום האַן האַב איך אודאי גאַרנישט,
אים קוילענען איז ניט גערעכט.

קאנקורענטן

מיין פאפא איז זייער א פרומער
און גאט בעט ער זייער א סאך,
נאָר גאט גיט אים זייער אַבוסל
און דאָס ניט די ריכטיקע זאך.

ער גייט אום פארקויפענדיק שירעמס,
ניט גאט, נאָר מיין פאפא מיין איך.
מיין פאפא פארדינט זייער ווייניק,
נאָך גוט וואָס איך קען פוצן שייך.

א שייך-פוצער בין איך א גוטער,
פארדין איך פון אים א סאך מער.
נאָר איך דארף א וועטער א שיינעם
און רעגנדיק וועטער דארף ער.

אז איך בעט אף זוניקן וועטער
און פאפא בעט דאזוקע פארקערט,
טאָ ווי אזוי קען אונז גאט העלפן,
אפילו ווען ער וואַלט דערהערט ?

אין חדר

אמאל ווען די היינטיקע טאמעס,
זיינען געוועזן נאך קליין ;
האט מען די ארעמע אינגלאך,
געצוואונגען אין חדר צו גיין.

דער רבי א בייזער א קראנקער,
וואס האט זיך געשטיקט מיט א הוסט.
ער האט מיט די אינגלאך געלערנט,
אליין האט ער גאר ניט געוואוסט.

איז קיינמאל ארויס פונ'ם שמעטל.
האט גאר נישט געהערט און געזען,
זיין קאפ איז מיט פינסטערן גלויבן
און פול מיט עקשנות געווען.

א בארדיקער איד מיט א קאנטשיק,
וואס גאר שמייסן האט ער געקענט.
דער האס צו דעם דאזיקן אידן,
האט שמענדיק בא אינגלאך געברענט.

עס האבן געשמיסענע אינגלאך
כסדר געטראכט און געטראכט.
זיך אפרעכענען מיט'ן רבין,
פארשידענע פלענער געמאכט.

און יאסל אן אמתר יאטל,
האט קונציק דעם חדר געפירט.
א פירער מיט ברען און מיט מוח,
די אינגלאך גוט ארגאניזירט.

דאָס ערשטע, די ציג אָפּגעבונדן,
די פּרייהייט אָף איר אויספּרוּבירט.
זי איז באַלד אַנטלאָפּן אָף דאַמשע
און האָט זיך דאַרט גוט אַמוזירט.

און נאָכדעם דעם קאַנטשיק געלאָזט זיך
אַ שוויים טאָן גראַציעז אָפּן טייך.
דער רבי ער האָט געמוזט קויפּן
אַ קאַנטשיק אָן אַנדערן, גלייך.

עס האָט זיך געוואַלט אים פּרוּבירן,
דעם קאַנטשיק דעם נייען אָף אים,
וואָס פירט אָן די סקאַצישע שטיקלאַך
און דראַעט דעם חדר-רעזשים.

נאָר ס'זיצן זיך אינגעלאַך שמילע,
וואָס קענען ניט ציילן קיין צוויי.
זיי ווייסן דען עפעס ? הלילה !
ווער קען עפעס האָבן צו זיי ?

נאָר איינמאַל נאָך טשאַלענט ווען ס'האָט אים,
דעם רבין געטשאַדעט אין קאַפּ
און ס'האָט זיך אים קישקע גע'חלומט
און קוגלען וואָס טאַנצן אין טאַפּ.

האָט חברה גענומען אַ חומש,
דעם רבין צום באַרד צוגעקלעפט
און ער האָט געסאַפעט געכראַפעט,
אין ביזע חלומות געשוועכט.

אַז אויפגעכאַפּט האָט זיך דער רבי,
האַט ער ווי אַ טיגער געברומט ;
די אינגלאַך, זיי זיינען געזעסן
און אלע צוזאַמען — געשטוממט.

דעם חומש פון באַרד אַוועקרייסן,
אומעגלאַך! נו האָט אים געברענט!
עס ווילט זיך אים קאַטעווען, שמייסן!
ער צאַפעלט זיך, וואַרפט מיט די הענט.

און וויל זיך אַ וואַרף טאָן אָף אינגלאַך,
און ווייס ניט ווער ס'האַט עס געטאָן.
ער קען נעכאַך קיינעם ניט שמייסן,
עס וואַרפט אים אַ צאָן אין אַ צאָן.

ער שרייט! „כ'זועל אים פאַקן דעם שייגעץ!
כ'זועל שמייסן, כ'זועל רייסן אַ פאַס!“
און דאָ האָט געפלאַצט אַ געלעכטער,
עס האָט אַזש געקלונגען אין גאַס.

ניט אַפּט האָבן אַרעמע אינגלאַך
אַזאַ פאַרגעניגן געהאַט.
די באַרד איז געבליבן באַן חומש,
אַ פירער ביז היינט יאָסל כוואַט.

יאסל קאטלער

געווען איז א יאסל,
א קינסטלער א כוואט,
טאלאנט צו פארשידענע
קונסטן געהאט.

געשריבן, געמאלן,
געשפילט און געזונגען;
מיט פרייד און געלעכטער,
דעם אומעט פארקלונגען.

און פונקט ווי אין מעשהלע
פון פיטער, פען,
איז עפעס א וואונדער
מיט יאסלען געשען.

וואס ער איז אין קאמף,
פארן לעבן דורך יארן
געבליבן א אינגל,
ניט עלטער געווארן.

געקומען איז יאסל
אין ארבעטער רייען,
מיט זיינע טאלאנטן
זיי העלפן באפרייען.

און גוט איז געווען
און פריילאך און פייך,
מיט אט אזא יאסלען
אין איין וועלט צו זיין.

מען האָט אים סיי זען
און סיי הערן באַגערט
ווייל יאָסל אליין
איז געווען אַ קאַנצערט.

האָט ער זיך גענומען
די נויטיקע זאַכן,
געפאַרן דערפרייען
חברים מיט לאַכן.

מען האָט זיך אָף אים
אין די שטעט שוין געגרייט,
געוואַרט אָף זיין קומען
מיט חברשער פרייד.

איז יאָסל געפאַרן
אָף שלאַנגיקע וועגן
און האָט ניט געזען
וואָס עס קומט אים אַנטקעגן.

ס'איז פּלוצלונג אַ שנעלע
מאַשין אַנגעלאָפּן
און דאָ האָט מיט יאָסלען
דער אומגליק געטראָפּן.

געבליבן איז אונז,
דאָס, וואָס ער איז געווען,
און מיר'ן אים שמענדיק,
אין „מונטערגאַנג" זען.

א מאמע וויגט איר צווילינג

שלאפט רואיק איר צווילינגל מיין,
ווי שווער אייער מאמע צו זיין,
אז איר זייט געקומען אף בארג,
מיט פעק און מיט פעקעלאך זארג,
וואו דלות פארשטעלט און פארשטיקט
ליגט טיף אין די ביינער און דריקט.
נאָר איר אזוי הילפלאז און קליין,
וויילט עסן זיין טרוקן און ריין.

שלאפט רואיק איר צווילינגל מיין,
ווי בראַוו אייער מאמע דאַרף זיין.
אז אייך איז באַשערט געווען נאָר
געבאַרן צו ווערן אַ פאַר.
איר האָט זיך צום לעבן געשפּאַרט,
האַט קיינער פון אייך ניט געוואַרט,
דערפאַר אז דער הונגער טוט וויי,
מוזט איר נעבאָך וואַרטן אין ריי.

שלאפט רואיק איר צווילינגל מיין,
כאַטש שווער אייער מאמע צו זיין,
דאָך גוט איז צו זען ווי איר ווערט,
די פרייד וואָס אַ מאמע באַגערט,
דער אָנהייב פון מענטשעלאַך צוויי,
וואָס הייבן אָן בלוז מיט געשריי
און כאַטש ס'איז באַגינען, ס'איז פרי,
דאָך יעדער פון אייך אַ זשעני...

מלחמה

אַ מאַן אָף איין פּוס מיט אַ קוליע,
ער גייט אום פאַרקויפּענדיק בלומען;
דער מאַן זאָגט אז ער איז מיט מוזל
צוריק פון מלחמה געקומען.

איך האָב אין די מואווי מלחמות
געזען ווי גע'הרג'עטע ליגן,
עס קראַכן קאַנאַנען און באַמבעס
און ס'קען דאַרטן קיינער ניט זיגן.

סאַלדאַטן, זיי זיינען דאָך מענטשן
און הרג'ענען איז אַ פאַרבּרעכן.
נו וואָס אז זיי זיינען פּראַנצויזן,
צי דייטשן צי רוסי צי טשעכן ?

דער שונה איז ניט די סאַלדאַטן —
מיין פּאַפּא, ער קען דאָס דערקלערן,
איך וועל אַמאָל אויך אזוי קענען,
ווייל איך גיי אין שול און איך לערן.

אז איך זע אַן ארעמען קריפל,
וואָס איז פון מלחמה געקומען,
פאַרדריסט מיר, ווייל איך ווייס פון וואַנען,
עס האָט זיך מלחמה גענומען.

די פאריזער קאמונע

א גרויסע פאסירונג
פון הערלאכע טאטן,
פון ארבעטער העלדן
און העלדן סאלדאטן.

די ארבעטער זיינען
געגאנגען אין שלאכט,
אנמקעגן פאריזער
בורזשוואישער מאכט.

מיט שרעק זיינען רייכע,
צעלאפן, צעפארן ;
פאריז איז א פרייע
קאמונע, געווארן.

אף ראט הויז די ארבעטער פאן
אויפגעהאנגען,
פאריז האט געקלונגען
מיט פרייהייטס געזאנגען.

נאר ס'האט זיך דער שונה
צוזאמען גענומען
און איז מיט א גרויסער
ארמיי אנגעקומען.

עס האָבן די רייכע
ווי חיות צערלייזט
מיט אַרבעטער בלוט
די קאַמונע פאַרפלייזט.

מיר וועלן געדיינקען
די פרייהייטס אַרמיען,
וואָס האָבן געקעמפט
אין די אַרבעטער רייען.

וואָס זיינען געפאלן
אין בלוטיקן שלאַכט,
פאַר אַ בעסערע וועלט —
פאַר דער אַרבעטער מאַכט !

די קוילן גרעבער

די קוילן גרעבער לאזן זיך
אין מינען טיף אראפ ;
ווי פייער פליגן טראגן זיי,
די לעמפלאך אפן קאפ.

ס'איז אין דער טיפקייט פון דער ערד,
ווי שטעט, די קוילן מינען,
מיט גאסן אויסגעגראבענע,
מיט אלערליי מאשינען.

אין דרויסן מעג זיין ליכטיק
און די לופט געשמאק און פריש,
נאר קוילן גרעבער גראבן
אין דער שווארצע טיפעניש.

דער טאג איז זייער הויך און ווייט,
און אין דער טיפער שאכט,
דארט הערשט די שווערע פינסטערניש,
די אייביק שווארצע נאכט.

און ס'לוייערן געפארן
פון א ביזן עלעמענט,
ווען גאזן עקספלאדירן
און עס פאלן איין די ווענט.

מען שרייבט דערנאך אין צייטונגען :
„אן אומגליק איז געשען,
אזוי פיל און אזוי פיל,
זיינען מענטשן דארט געווען.“

עס לעבן מענטשן אַט אזוי,
אַ קוילן גרעכער — מין . . .
זיי דרייען זיך אין רעדער
פון אַ מעכטיקער מאַשין.

און אז מען שיט די קוילן
אין די קעלערן אַריין,
אַז ווינטער אין די קעלמן
זאָל די מענטשן וואַרעם זיין.

צו זיינען דאָ אַזעלכע
וועלכע גיבן ווען אַ טראַכט,
ווי קוילן גרעכער גראַבן,
אין דער טיפּער שוואַרצער נאַכט...

פּוועטישע קינדער

נאָם סאַוועטישן פאַראַד

איך בין באַ דעם גרויסן
פאַראַד היינט געווען,
און אַך ווי אַ סאָך
עס איז דאַרמין צו זען,
צו זען ווי עס קומט אָן
די רויטע אַרמיי,
די גרויסע און שמאַרקע
און גלייך אין אַ ריי.

ווי ס'גלייט די רייען,
מיט ריטמישע טריט;
עס זינגען די מענטשן,
איך זינג מיט זיי מיט.
און ס'שפּילט דער אַרקעסטער
דאָס שיינע מוזיק,
און זיין ביים פאַראַד
איז אַ פּרייד און אַ גליק.

נאָר מענטשן אַ סאָך,
פון דער וועלט אומעטום,
זיי שטייען פאַר מיילן,
אַרום און אַרום;
זיי בויען אַ וואַנט,
זייער הויך זייער דיק
און שטופּן זיך העלפט ניט,
זיי שטופּן צוריק.

צו זיין אַ קליין מיידל
איז זייער ניט גוט.
אז פּאַפּאָ הייבט אויף,
קען איך זען אַ מינוט ;
און דעמאלט ערשט ווילט זיך
מיר זען גאָר אַ סאַך,
פּלאַקאַטן און מענטשן
און יעטווידער זאַך.

אז איך וועל זיין גרויס
און מאַרשירן אַליין,
ווי גרויס עס וועט זיין
דער פּאַראַד און ווי שיין ;
די רויטע אַרמיי וועט
זיין שיין אויסגעפּוצט
און גאָר פּאַר פּאַראַד
וועט זי ווערן גענוצט . . .

עלעקטרי

איך בין אין עלעקטרי זאוואד היינט געווען
און אך ס'ארע וואונדער איך האב דארט געזען !

אזוי פיל געדרייעכץ, אזוי פיל מאשינען !
ווי מעכטיק און האסטיק עם לויפן טורבינען !

עם דוכט זיך זיי לויפן די וועלט איבערקערן
נאך גוט וואס עם האלטן זיי אפ אינושיעניערן.

מען האט אונז געוויון און אלעס דערקלערט,
מיר ווייסן שוין איצט ווי עלעקטרי ווערט.

מען ציט אומעטום שוין עלעקטרי אריין.
קיין פינסטערניש וועט שוין בא אונז מער ניט זיין.

ס'איז ליכטיק בא אונז, סיי באטאג סיי באנאכט,
פון העט און דער לופטן, ביז טיף אין דער שאכט.

מיר האבן ניט מורא באנאכט פאר א בער,
פאר קיין פיפערנאטער, פאר קיין מיליאנער . . .

די קעמלען און די באַנען

די קעמלען אין די סטעפעס,
פון ווייטן קאַזאַקסטאַן,
זיי האָבן זיך דערשראַקן.
דערזעענדיק אַ באַן.

און האָבן זיך געוואונדערט,
מסמא זיך געטראַכט :
ס'אָ שרעקלאַך גרויסע חיה,
ס'אָ פייפּעריי זי מאַכט !

ס'אָ יאַגן זיך, ס'אָ לויפן,
ס'אָ גרויסער עק פון רויך !
האַט פייערדיקע אויגן,
און מענטשן אין איר בויך.

אַז ס'איז די באַן אַנטלאָפן,
געבליבן בלויז איר עק,
ערשט דאַן איז באַ די קעמלען,
אַריבער זייער שרעק.

זיי זיינען לאַנג געשטאַנען,
פאַרריסן הויך די קעפּ,
געקוקט מיט מאַדנע אויגן,
אין שטילן ווייטן סטעפּ.

איך ווייס ניט וואָס עס האָבן
די קעמלען זיך געטראַכט,
ס'איז אפשר זייער מוח
פאַר טראַכטן ניט געמאַכט.

נאָר עפעס מוז אפילו
בא קעמלען אין די קעפּ,
אַריינגיין ווען זיי זעען,
אַ באַן אין ווייטן סטעפּ.

פערד און טראקטאָר

א וואונדער וואָס האָבן
די פערד זיך געטראַכט,
ווען מ'האַט אין קאַלכאַזן
די טראַקטאָרס געבראַכט.

און ס'האַבן די טראַקטאָרס
געאַקערט די ערד
און ס'האַבן זיי אָנגעקוקט
מאָדנע, די פערד.

צו קענען די פערד
אַזאַ זאַך דען פאַרשטיין ;
אַז זיי דאַרפן מער שוין
אין סאַכע ניט גיין ?

די פערד האָבן שמענדיק
געהאַרעוועט שווער,
איז גוט וואָס זיי דאַרפן
ניט האַרעווען מער.

דער טראקטאָר

אַ טראַקטאָר איז ניט ווי אַ פּערד,
ס'איז עפעס אַן אייזערנער מין;
וואו נעמט ער דעם כוח אין זיך?
ער עסט ניט, נאָר טרינקט גאַזאָלין.

ער קלאַפט זייער שטאַרק ווען ער גייט,
דאָס מיינט: „זאַלסט זיך היטן פאַר מיר!
ווייל איך קען דערלאַנגען אַ זעץ,
און אפּשר ארויף גיין אָף דיר!“

אַזוי איז ער ניצלאַך און גוט,
מען קען זיך אָן אים ניט באַגיין;
ער גייט און ער טוט וואָס מען דאַרף,
מען טאָר נאָר אין וועג אים ניט שטיין.

ווען איך וואַלט געווען טראַקטאָריסט,
וואַלט איך אים צענומען, צעשרויפט;
כ'וואַלט וועלן אים קענען פאַרשטיין,
מיט וואָס פאַר אַ כוח ער לויפט.

טאנקען

א טאנק איז א קאמישע כריה
עס זעט אויס האלב חיה האלב הויו,
סע רוקט זיך אליין זייער מאדנע,
מען זעט ניט די רעדער ארויס.

ס'האט קוימענדלאך קליינע און שייבלאך,
די קוימענדלאך ניט פארן רויך.
די הויז-חיה האט דארטן ביקסן
און רויטע ארמיער אין בויך.

עס גייען פאוואליע די טאנקען,
פארדנע און גלייך אין א ריי,
מען פירט זיי ארויס אף פארדן
צו ווייזן די שטארקע ארמיי:

אז מיר'ן קיין שונאים ניט האבן,
ווי גוט עס וועט זיין און ווי פייך,
אף אונזערע יאנטעף פארדן,
וועט מער שוין קיין טאנקען ניט זיין.

די ראדיא

מיר זיינען אריין אין פארמעסט,
געארבעט פון פרי ביז באנאכט;
מיר האבן געוואונען דעם פריז,
מען האט אונז א ראדיא געבראכט.

מען האט זי אין קלוב איינגעשטעלט,
ס'א לויפעניש דאס איז געווען!
ס'האט יעדער פון אונז זיך געאיילט
די ראדיא צו הערן און זען.

מיר זיינען געשמאנען, געווארט,
מען האט עס געדרייט זייער לאנג,
ביז וואס ס'האט געגעבן א קנאק,
א שאס געטאן מיט א געזאנג.

נאך באלד איז אריבער מיין שרעק
און איך בין בארואיקט געווען.
און מיר האט זיך זייער געוואלט
דעם „ריזיקן זינגער“ דערזען.

מען האט עס געגעבן א דריי,
דעם זינגער אין גאנצן — פארמאכט,
און ענדלאך. נאך דרייען א סאך,
אהא! מ'האט דעם צ ע נ ט ע ר געבראכט!

און שמיל איז געווארן אין קלוב,
מיין הארץ האט געמיאכקעט אין מיר;
מיין מאמע איז דארטן אצינד,
ווייל זי איז בא אונז בריגאדיר.

איך האב זיך פארבענקט און פארטראכט
און ס'האט זיך דערהערט מיט-א-מאל —
מען האט זי פאר אונז אנאנסירט !
און באלד איז געקומען איר קול.

מיין מאמע ט'אָף ראדיאָ גערעדט,
ס'אָ וואונדער געווען און אַ פרייד,
איר הערן ווען זי איז ניטאָ,
פון ווייט ניט געזעענערהייט.

מיט ראדיאָ באַ אונז אין קאלכאָז,
איז קיינזאך פון אונז ניט פארשטעלט ;
מיר גרייכן שוין איצט אומעטום,
און זיינען אַ טייל פון דער וועלט.

מיר הערן אַ שיינעם קאנצערט,
פון מאסקווע און אנדערע שטעט ;
מיר האבן אפילו געהערט,
ווי ס'האט חבר סטאלין גערעדט.

איך טראכט פון דער ראדיאָ און טראכט,
און וואונדער זיך זייער אַ סאך ;
איך קלער צו מען וואָלט נאך געקענט,
דערפינדען אַ ב ע ר ע זאך.

אַף אַ קאַלכאַז

ווי גליקלאַך מיר זיינען געוועזן,
ווען מ'האַט צום קאַלכאַז אונז גענומען;
אונז זיינען די ליבע חברים,
צום סטאַנציע אַקעגן געקומען.

ווי שיינ ס'איז צו זען אַף קאַלכאַזן,
ווי ס'זויגן זיך פעלדער מיט קאַרן;
ווי גוט מיט קאַלכאַזניקעס — קינדער,
אַף טראַקטאָרס דורך פעלדער צו פאַרן!

מיר זינגען די שטאַטישע לידער,
אין זיי, דאָס געזאַנג פון קאַלכאַזן;
דער דרויסן איז זייער אַ ווייטער,
און פרישינקע ווינטעלאַך בלאַזן.

מען האַט דאָרט געאַקערט מיט טראַקטאָרס,
וואָס גייען פאַרדנע אין רייען.
ס'איז דאָרט אַ פאַראַד און אַ יאַנטעף,
צו אַקערן פעלדער און זייען.

מיר האָבן געהאַט פאַרגעניגן,
געזען זייער פיל אַף קאַלכאַזן;
אין שטאַט איז אונז אויך ליב די אַרבעט,
מיר קענען עס לאַנג ניט פאַרלאַזן.

א שעדיגערן

מיין קליינינקע שוועסטערל
פאטערט די צייט
אף שלאפן און וויינען
און ניט זיין קיין לייט.

זי קען גאר ניט העלפן,
בלויז שעדיגן, שמערן;
כ'וואלט וועלן אז זי זאל
א שלאגלערן ווערן,

און וואקסן וואס שנעלער
און ווערן שוין גרויס,
און שעמען זיך זיצן
בא מאמען אין שוים.

און זי זאל זיין קליגער
און קענען פארשטיין,
אז פאר באלשעוויקעס
איז וויינען ניט שיין.

זאל עסן אליין
און ווי מיר, פון א טעלער,
ניט פאטערן צייט
און זיך אויסשלאפן שנעלער.

ניט מאכן קיין גוואלדן,
ניט עסן אומזיסט,
ניט אויפפירן זיך,
ווי — א קאפיטאליסט.

א רויט ארמייער

(א צאצאקע, ניט קיין סימבאָל)

איך האָב אַ רויט אַרמייער,
אַ נייַען ערשט געקויפט ;
ווי שוין ער קען מאַרשירן,
ווען ער איז אַנגעשרויפט.
ער גיט אַ דריי די אויגן
און גיט אַהויב די האַנט,
גיט אויס דעם גאַנצן צימער
און שלאָגט זיך אָפּ אַן וואַנט.

ער וואַרפט זיך נאָך אַביסל
און נאָכדעם בלייבט ער שטיין ;
עס גייט אים אויס דאָס חיות,
ער קען אַ טראַט ניט גיין.
איך הייב אים אָן צו דרייען
און ער לעבט ווידער אויף ;
זעט אויס זיין גאַנצער לעבן,
ליגט נאָר באַ אים אין שרויף.

ער ווייס ניט און ער וויל ניט,
וויל ער איז אַ מאַשין,
אַ מענטש איז זייער אַנדערש
אַשטייגער ווי איך בין.
כ'וויל הונדערט טויזענט זאַכן,
קען אַלצדינג מאַן אליין ;
קען ריידן וויינען לאַכן,
קען פילן און פאַרשטיין.

צו זיין אַ רויטאַרמייער,
איז טאַקע זייער גוט,
נאָר ניט אזוי ווי מיינער,
וואָס ווייס ניט וואָס ער טוט.
ווען ער זאָל האַבן שכל
און קענען זען די וואַנט —
דאָס דאַרף איך נאָך דערפינדן,
ס'וואַלט זיין אינטערעסאַנט.

א מעשה מיט א בער

כ'האב געוואלט זען וואס עס טוט זיך
אינעווייניק, אין מיין בער,
האב אף שטיקלאך אים צענומען
און אים מאכן גאנץ איז שווער.

צו מען דארף א דאקטאר האבן,
צו מען דארף אן אינושעניר,
אדער אפשר דארף מען קויפן
אין א קראם א נייען בער.

האב איך ניט געקענט באשטימען,
זיין איך מיר אזוי און קלער
און ארום מיר אַנגעוואַרפן
ליגן שטיקלאך פון מיין בער.

זיינען קינדער אַנגעקומען,
מיך גערופן שעדיגער,
און זיי האבן זיך צעשריען ;
„קאַנטער רעוואָלוציאָנער !“

כ'האב געשווארן די חברים,
דאס וועט ניט פאסירן מער
און עס איז געווען געזאלצן,
די אראפגעשלינגטע טרער.

דער אינושיענער

איך האב געקראגן קלעצעלאך
צו בויען וואס איך וויל.
איך בוי מיר אויס א שטיבעלע,
א שייער און א מיל.

נאָר וואָס מױג איצט אַ שטיבעלע,
אַ שײער און אַ מיל ?
ס'איז קאַנטער רעוואָלוציע
און ס'איז ניט קיין שײנער שפּיל.

כ'על בויען גאָר אַ גרויסע בריק,
איך נעם עס בויען גלייך.
נאָר צו אַ בריק וואָלט זיך געפּאַסט
צו האָבן אויך אַ טייך.

מען קען אויך מאַכן טייכן
אז מען איז אַן אינושענער,
נאָר איך בין אַן אַקטיאַבערל,
פאַר מיר איז דאָס צו שווער.

טאלאנטן

מיין פאפא שפילט פידל,
מיין מאמע שפילט פיאנא,
און איך וויל אויך שפילן,
איך בין זיי מקנא.

מיין שוועסטער און איך,
אז מיר נעמען זיך ביידע
צום פידל און פיאנא,
ווערט ביז אונזער זיידע.

ער זאגט אז ער קען זיך
קיין ארט ניט געפינען,
אז אונזער „מוזיק“
וועט אים טרייבן פון זינען.

וואו נעמט מען, זאגט ער,
דעם בארימטן דערפינדער,
וואס האט א דערפינדונג
צו איינשמילן קינדער.

מיין גרעסערער ברודער,
מיט זיינע פיאנערן,
זיי האבן פארבאטן
דעם זיידן צו שמערן.

נאר ס'גלוסט זיך די פיאנא
און ס'צוט צו דער פידל;
אונז ווילט זיך א שפילטאן,
כאטש איין שטיקל לידל.

וואס טוט מען? מיר מוזן
זיך לערנען די נאטן!
ניט קענען און שפילן,
דאס איז אונז פארבאטן.

א פלעק אף דער משפחה

מיין טאטע איז א מויערער
א שלאגלער גאר דער גרעסטער,
מיין מאמע ארבעט אין שפיטאל,
זי איז א קראנקן-שוועסטער.

מיין אַנקל איז אן אינושעניר,
ער קען פארשטיין מאשינען;
מיין טאטע ט'מען אוועקגעשיקט
אין דאמבאס — קוילן מינען.

מען דארף איר פאר א לעלערין,
זי קען אזוי פיל זאכן.
עס ארבעט יעדערער בא אונז,
בא גוטע שיינע פאכן.

גאר ערגעץ אין אמעריקא,
שוין לאנג אוועקגעפארן,
איז אונזערער אן אַנקל,
וואָס איז דארט א באַס געוואָרן.

ער פארט ארום אף טורן
און ער'ט ליב צו קריטיקירן;
ער ווייס ניט וואָס צו טאן מיט זיך
און דארף זיך אמוזירן.

ער זעט ניט אויס ווי ס'איז א באַס
געמאלן אף פלאקאטן,
א מענטש איז ער ווי יעדערער,
איז גראַטן אין מיין טאטן.

מיין קלוגער פאפא און די וועלט

מיין פאפא איז א קלוגער
און ער קען אלץ גוט דערקלערן.
א שאד נאר וואס עס קענען
אלע מענטשן אים ניט הערן.

נאר איך קען הערן און פארשטיין,
די גרויסע קלוגע זאכן,
און ווי מען מוז די גאנצע וועלט
כסדר איבער מאכן.

און וו עס דארפן אומעטום
די מענטשן אלעס קריגן,
און ארבעטן און שאפן אלץ
מיט פלייס און פארגעניגן.

אן ווי מען דארף אומוויסענתייט
און ארעמקייט פארטרייבן,
ווי ס'קענען מענטשן זיך פארשטיין
דורך לייענען און שרייבן.

און ווי עס דארפן פעלקער נאר
פארנעמען זיך מיט בויען,
און איינס דעם צווייטן רעספעקטירן
שעצן און געטרויען.

און יעדעס פאלק מיט זיין טעכניק,
געניאלטיטעט און ווילן,
דארף אין דער גרויסער וועלט סימפאניע,
זיינע טענער שפילן.

מלחמות זאָלן בלייבן בלוז,
אין ביכער און אין קינאַס,
און ס'זאָלן איינס דאָס אַנדערע,
זיך העלפן, די מדינות.

ווען יעדער וואָלט געקענט פאַרשטיין,
און וואָלט מיין פאַפּאָן הערן,
וואָלט לאַנג ניט נעמען און עס וואָלט
די וועלט פאַלקאָמען ווערן.

א י נ ה א ל ט :

- 59 א מיידעלע בא דער ראדיאָ
- 60 דעם שכנ'ס ראדיאָ — —
- 61 די בת יחידה — — — —
- 62 שנעלקייט — — — —
- 63 וואַש-טאָג — — — —
- 64 טהאָמאָס עדיסאָן — —

דאָס שלעכטע און ניט גערעכטע

- 69 דער האַליוואוד פּעדלער
- 70 מיני — — — —
- 71 דער שיק פּוצער — — — —
- 72 ביים שוסטער — — — —
- 73 דער וועכטער — — — —
- 74 דער אַלטער טראַק — — — —
- 75 פּאָליסלייט — — — —
- 76 ווער איז שולדיק — — — —
- 77 דער דאָקטאָר — — — —
- 78 מיין באַבע און דער האָז
- 79 קאָנקורענטן — — — —
- 80 אין חדר — — — —
- 83 יאָסל קאָטלער — — — —
- 85 א מאַמע ווינט איר צווילינג
- 86 מלחמה — — — —
- 87 די פּאָרזער קאמונע — — — —
- 89 די קוילן גרעבער — — — —

סאָוועטישע קינדער

- 93 באַם סאָוועטישן פּאַראַד
- 95 עלעקטריק — — — —
- 96 די קעמלען און די באַנען
- 97 פּערד און טראַקטאָר — — — —
- 98 דער טראַקטאָר — — — —
- 99 טאַנקען — — — —
- 100 די ראדיאָ — — — —
- 102 אַף אַ קאָלכאָז — — — —
- 103 אַ שעדיגען — — — —
- 104 אַ רויט אַרמיער — — — —
- 105 אַ מעשה מיט אַ בער — — — —
- 106 דער אינזשעניר — — — —
- 107 טאַלאַנטן — — — —
- 108 אַ פּלעק אַף דער משפּחה
- 109 מיין קלוגער פּאַפּאָ און די וועלט — — — —

ווען קלוגע קינדער טראכטן און פילן

- א מאַמע — — — — 7
- די אייביקע ליבע — — — — 9
- מיין שיינע מאַמע — — — — 11
- די שיינע שכנה — — — — 12
- אין אַ דעפּארטמענט סטאָר — — — — 13
- געפּאָנגענע — — — — 15
- א פּאַרטנער פּון א ברודער — — — — 16
- מיין ברודערל מיקי — — — — 17
- גרויסקייט — — — — 18
- א שלעכטער אינגל — — — — 19
- א פּראַדעזשיי — — — — 21
- צו זיבן אפּן אַכטן — — — — 22
- צוויי און איינס — — — — 23
- באבי אונזער פּויגל — — — — 24
- די וואַלד־סימפּאָניע — — — — 26
- פּענאַקעאָ — — — — 27

די ליבע שטיפּערלאַך

- א ליבער שטיפּער — — — — 33
- טאַלאַנטן — — — — 35
- אַ שטיפּערס שטאַנדפּונקט — — — — 36
- פּון איילעניש קומט קיין גוטס ניט אַרויס — — — — 37
- אַ מיידעלע וואָס איילט זיך — — — — 38
- אַ מואווי-שטערן — — — — 39
- די טאַנטע — — — — 40
- אין הויז און אין נאָם — — — — 41
- ער ווייס ניט וואָס ער וויל — — — — 42
- אַרעמער פּרינץ — — — — 43
- אַ מעשה'לע — — — — 45
- די צופּרידענע קו — — — — 46
- שוואַנען ניט פּון באלעט — — — — 48

אונזערע פּריינט די מאַשינען

- די ראדיאָ — — — — 51
- מיר עסן אַ קאָנצערט — — — — 52
- אַ רייזע אין אַן עראָפּלאַן — — — — 53
- דער פּליענדיקער שטערן — — — — 55
- אין באָן — — — — 56
- די מואוויס — — — — 58

